

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

4. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

23. LEDNA 2005

Z obsahu:

Buď zdráva, svatá Matko!

Homilie Jana Pavla II.
o slavnosti Matky Boží
Panny Marie
- strana 2 -

Dva pohledy - strana 4 -

Kněz jejího života
Berta Petitová
(*1870 - †1943)
- strana 5 -

Bůh se dal poznat světu
Homilie
Mons. Jana Graubnera
o slavnosti Zjevení Páně
- strana 6 -

**Náhlé uzdravení po
prvním svatém přijímání**
- strana 7 -

**Medjugorje je
pokračováním Fatimy**
Rozhovor s biskupem
Pavlem Hnilicou
- strana 8 -

Já jsem (4)
Eucharistické meditace
ctih. Conchity Armidy
- strana 11 -

Eurasijství
Paul Roth
- strana 12 -

Papež Pius XII. (47)
Četba na pokračování
- strana 14 -

Bud' zdráva, svatá Matko!

Homilie Jana Pavla II. o slavnosti Matky Boží Panny Marie

„Bud' zdráva, svatá Matko: ty jsi porodila Krále, který vládne nebi i zemi po věčné časy.“ (Introit)

V prvním dnu roku se Církev shromažďuje k modlitbě před obrazem Matky Boží a uctívá s radostí Toho, kterého porodila světu jako plod svého života, Ježíše, *Knížete pokoje* (Iz 9,5).

Upevnila se tradice slavit právě v tento den Světový den míru. Při té příležitosti mám to potěšení vyjádřit vřelé přání slovutným vyslancům diplomatického sboru u Svatého stolce. Se zvláštním pozdravem se obracím k vyslancům krajin postižených v těchto dnech strašnou katastrofou, ke které u nich došlo. Myslím také s vděčností na

členy Státního sekretariátu vedeného kardinálem Angelem Sodanem, jakož i na členy Papežské rady pro spravedlnost a mír, zvláště na jejího prezidenta kardinála Renáta Martina.

Světový den míru představuje výzvu pro křesťany a všechny lidi dobré vůle, aby obnovili své rozhodné úsilí pro zajištění míru. To předpokládá přijetí základních mravních požadavků, dobře vyjádřených slovy sv. Pavla: *Nedej se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem* (Řím 12,21).

Tváří v tvář tolika projevům zla, které bohužel tak zraňují lidskou rodinu, je prvořadým

požadavkem podporovat mír s použitím všech vhodných prostředků, klást důraz na dialog a uplatňování spravedlnos-

ti a výchovy k odpuštění (srov. Poselství k Světovému dni míru 2005, 1).

Vítězit nad zlem zbraněmi lásky, to je způsob, jímž kaž-

dý může přispět k míru všech. A to je cesta, na kterou jsou povoláni křesťané a věřící různých náboženství spolu s těmi, kteří uznávají všeobecný mravní zákon.

Draží bratři a sestry, podporovat mír na zemi je naše společné poslání! Kež nám Panna Maria pomáhá uskutečňovat slova Pánova: *Blahoslavení strůjci pokoje, protože oni budou nazváni synové Boží* (Mt 5,9).

Všem přeji dobrý rok! Pochválen buď Ježíš Kristus.

PRVNÍ KATECHEZE ROKU 2005

Jsem rád, že Vás mohu přivítat, draží bratři a sestry, na této první generální audienci v roce 2005. Rozjímali jsme v těchto dnech o velkém tajemství Ježíšova narození. V něm Bůh definitivně vstoupil do dějin, aby nabídl spásu všem lidem všech míst a všech dob.

Právě tuto univerzálnost spásy nám připomíná slavnost Zjevení Páně, kterou budeme slavit zítra. Božího Syna, narozeného v Betlémě, poznávají a klanějí se mu mágové, kteří přicházejí z Východu jako kvalifikovaní představitelé celého lidstva.

Radostná zvěst o spáse je tak určena od počátku všem národům světa. Svěrmě tento misijní úkol Marii, Matce Církve. Pod její ochranu vložíme právě započatý rok, poznamenaný velkými obavami také vzhledem k dramatické situaci, kterou právě prožívají národy jihovýchodní Asie.

Svatá Panno, bdi nad celým světem. Prosíme o to slovy starého mariánského hymnu, který zazněl na počátku této audiencie.

Slavná Matko Spasitele, Královno míru, přispěj na pomoc svému lidu, chraň ho od každého nebezpečí, provázej Církev na její cestě k věčné vlasti. Amen.

*Bolletino Vaticano 5. 1. 2005
překlad -lš-*

EDITORIAL

Jednostranný a nevyvážený pohled na rychlé tempo pokroku vyvolává v člověku snadno sebevědomé pocity o vlastní zdatnosti a velikosti. Leckomu se z toho zatočila hlava do té míry, že by chtěl přerůst samého Boha. Málokoho napadne, že by měl vždy nejdříve uvažovat spíše o své reálné malosti. Důvod je prostý. Stačí pomyslet na to, že za několik málo let budou se na nás dívat naši potomci podobně, jako se my díváme na lidi a techniku z počátku minulého století. Oni se kdysi také cítili být na vrcholu pokroku stejně tak, jako se tam vidíme my. Ve skutečnosti je tomu tak, že jsou to právě naši „zastalí“ předkové, kteří nám razili cestu k dnešní technické vyspělosti, podobně jako my razíme svým potomkům cestu k něčemu, o čem nemáme zatím ani tušení. To neznamená, že jsme něco víc než naši předkové, ať je to v kterékoliv oblasti.

Kdybychom postavili dnešního inženýra doprostřed divoké panenské přírody za stejných

podmínek jako tamního domorodce, ukázalo by se, že tzv. primitiv si dokáže lépe poradit se svým prostředím a přežít v něm než inteligent s mnoha tituly, zbařený svých umělých technických pomůcek. Uvážíme-li, že všech ten umělý technický svět není ve skutečnosti člověkem stvořen z ničeho, nýbrž je pouhou aplikací zákonů, na jejichž podstatu nemá člověk nejmenšího vlivu a jejichž pravé podstaty sotva kdy dohlédne, máme spíše všechny důvody ke skromnosti a pokoře. Ta pro nás není ničím ponižujícím, nýbrž je výrazem uznání skutečného stavu věcí tak, jak se opravdu mají. Skutečnost, že člověk je schopen pokroku, nesevědí jen o jeho velikosti, ale také o jeho malosti. Kdyby byl opravdu „velký“, žádný pokrok, tedy „zdokonalení“, by už nepotřeboval. Všechny vynálezy potřebujeme proto, že jsme po všech stránkách omezení. Absolutno však nezná vývoj ani pokrok, a právě proto nikdy nezaostává a zasluhuje naší nejvyšší úcty. Uznání vlastní malos-

ti není nějaký handicap, ale je to ve skutečnosti **objev první velikosti a důležitosti: poznání reálného stavu věcí**, a to nás nesevazuje, nýbrž otevírá před námi největší reálné možnosti. Platí to tím spíše, že technický pokrok nejde ruku v ruce s pokrokem v myšlení a pravém poznání toho podstatného: pravdy, dobra a krásy. Může se dokonce stát jeho omezením, brzdou nebo i zkárou.

Uznání vlastní malosti je vstupem do reálného „životního prostředí“, do kterého jsme postaveni. Toto prostředí netvoří pouze ostatní lidé, příroda a člověkem zbudovaný umělý svět, ale také soužití a „sousedství“ s Absolutnem, nestvořeným osobním Bohem, i když se tento Bůh nutně vymyká našim smyslům, protože jako po všech stránkách nekonečný nekonečně přesahuje trojrozměrný prostor a čas, kterým jsme my omezeni. Máme-li se o něm dovědět něco víc, než že nutně existuje (na to přišli již antičtí myslitelé), musí nám to

Pokračování na str. 7

Tajemství povolání

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Pojďte za mnou, učiním vás rybáři lidí

Prorok Jan u Jordánu splnil své poslání: připravil příchod *Beránka*, kterého bezpečně poznal ve světle Ducha Svatého, a představil jej izraelskému národu. Nyní ustupuje ze scény, aby mu udělal místo a přijal svou odměnu. Udivuje tě, že se ocitl ve vězení? Brzy poznáš, že právě zde se mu dostane nejvyššího vyznamenání: Bude první z těch, kdo *vyperou své šaty do běla v Beránkově krvi*⁽¹⁾.

Nyní tedy nadešla chvíle, aby Ježíš zahájil své veřejné působení. Jako by nastoupil na Janovo místo, aby začal přesně tam, kde Jan skončil: *Čiňte pokání*. Není nic důležitějšího a nezbytnějšího než skoncovat s hříchem. Je to podmínka jakékoliv změny k lepšímu. K těm, kteří dosud *bydlí v temnotách a v krajině stínů smrti*, se blíží *veliké světlo*.

Nadvládu těla, světa a ďábla přichází vstřídat království Boha svatého, dobrotivého a milosrdného. Přejít pod jeho vládu vyžaduje radikální změnu života. Stala se tato proměna již jediným smyslem tvého života?

Ale již na samém začátku je zřejmé, že tvůj Pán nechce při svém veřejném působení zůstat sám. Sotva ustoupil jeho předchůdce, Pán již začíná připravovat své nástupce. Budou-li ho věrně následovat, i pro ně má připravenou stejnou královskou odměnu jako pro Jana Křtitele. Jeho vrcholným vyznamenáním je jeho Kříž. Bude je tři roky učit pravému světlu, aby pochopili jeho paradox: *radost jeho zvěsti není v potěšení, ve kterém si libuje svět, ale naopak v tom, čím svět pohrdá: v Kříži*.

Šimon a Ondřej dnes časně ráno začali svou práci jako každý jiný den. Všimni si, jak se rodí povolání k životu zcela zasvěcenému službě božského Mistra. Čím si tito dva získali Ježíšovu pozornost? Není na nich nápadné vůbec nic. Jen věrné plnění své každodenní povinnosti. Spočinul však na nich Pánův zrak. Od věčnosti si sám vyvolil ty, které chce povolat ke své službě. Jeho volání je víc než prosté: *Pojďte za mnou, a učiním z vás rybáře lidí*.

Jaká bude jejich reakce? Jeho výzva je opravdu radikální. Nečekal bys celou řadu otázek, vysvětlování, podmínek, záruk? Tito rybáři jednají zcela atypicky: *ihned opustili síť a šli za ním*. Abys pochopil, že to není jednání bláhových dobrodruhů, ale věrohodný příklad, jak je třeba odpovědět na Pánovo zavolání, celý postup se záhy nato opa-

kuje s přesně stejným výsledkem. V případě Jakuba a Jana jako by se Ježíšův požadavek *opustit všechno* ještě vystupňoval. Ti dva zanechali na místě nejen loď, ale *opustili ihned i svého otce a šli za ním*.

Nezacházejí Pánovy nároky příliš daleko? Nezneužívá kouzla své osobnosti k tomu, aby svým obětem zmátl hlavu? Můžeš si být jist, že Boží Prozřetelnost všechno dobře promyslela a připravila. Tato radikální změna životního povolání je totiž dána radikální odlišností Božího království, které Pán přišel hlásat. Ostatně je to něco tak zcela neobvyklého? Nejednají často podobně i ti, kteří se zcela oddávají službě tohoto světa? Neopouštějí všechno až bezhlavě a neženou se více než riskantně za svou vidinou úspěchu, zisku, kariéry? Galilejští rybáři však vsadili na jinou kartu: *Uvěřili tomu, který je povolal*. Měli už příležitost s Ježíšem rozmlouvat a toto setkání v nich zanechalo nezapomenutelný dojem. Jejich srdce jim napovědělo, co rozum ještě ani nechápal: tento Mistr ví, co chce. Poctil nás svou důvěrou a my důvěřujeme jemu.

Co jim Ježíš slíbil? Jejich odměnou bude pocta stát se Božím nástrojem a spolupracovníkem: *Učiním vás rybáři lidí*. Pán použil obraz tak blízký jejich představám a dosavadnímu zaměření. Mohli však pochopit, co tím vlastně Pán míní? Brzy poznají prakticky, co tím Pán míní. Budou *lovit lidi* tak, jak Mistr nyní ulovil je. Nikoliv *nějakou slovní moudrostí*, ale silou Kříže, který nesmí být *zbačen své působivosti*.

Všimni si dobře, koho si Pán povolal. Nevybral si ani *moudré*, ani *mocné*, ani *urozené*.

Našel zalíbení v prostých rybářích. Bůh si *volí to, co je pokládáno za nic, aby zničil to, co je něco*⁽²⁾. Jestliže tě Pán volá, není to pro tvou velikost, ale naopak pro tvou nicotu, aby ses *nemohl chlubit před Bohem*⁽³⁾. Tak jak si tě vybral bez tvé zásluhy, tak také jen jeho milostí budeš tím, čím budeš, pokud se v pokorné důvěře vynasnažíš, aby jeho milost v tobě nebyla marná.⁽⁴⁾ Vědomí vlastní slabosti a nicotnosti pak nebude pro tebe důvodem ke strachu, ale k bezmezné důvěře v *Pána, který je tvé světlo a tvá spása*. Je-li Ježíš *záštita tvého života, před kým by ses trásl*?⁽⁵⁾

Vykoč tedy za Ježíšem s pevným odhodláním stát se členem jeho družiny. Provázej ho na jeho cestách Galilejí a sleduj způsob, jakým hlásá příchod svého království. K jeho slovům patří nerozlučně i jeho dobročinnost a služba bližním. Zástupy, které se za ním hrnou, jsou jasným svědectvím, jak toužebně čekají lidská srdce, aby *byla zba-*

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 8,23b-9,3

V první době ponižil Hospodin zemi Zabulon a zemi Neftalim, v poslední době však oslaví Mořskou cestu, kraj za Jordánem, Galileu pohanů. Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vchází světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvětšuješ radost; veselí se před tebou, jako se jásá o žních, jako plesají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť jařmo, které ho tížilo, hůl na jeho šíji a bodec otrokáře jsi zlomil jako za midjanských dnů.

2. čtení - 1 Kor 1,10-13,17

Napomínám vás, bratři, jménem našeho Pána Ježíše Krista: Buďte všichni zajedno a ať nejsou mezi vámi roztržky. Stejně usuzujte a stejně smýšlejte. Lidé z Chloina domu mi totiž o vás oznámili, moji bratři, že se mezi sebou hádáte. Mluvim o tom, že každý z vás říká (něco jiného): „Já držím s Pavlem!“ „Já zase s Apollem!“ „A já s Petrem!“ „Já s Kristem!“ Je Kristus rozdělen? Copak byl za vás křtěn Pavel? Nebo jste byli ve jménu Pavlovy pokřtěni? Neposlal mě totiž Kristus křtít, ale kázat radostnou zvěst, a to ne nějakou slovní moudrostí, aby Kristův kříž nebyl zbačen působivostí.

Evangelium - Mt 4,12-23

Když Ježíš uslyšel, že byl Jan (Křtitel) uvězněn, odebral se do Galileje. Opustil Nazaret, šel a usadil se v Kafarnau při moři v území Zabulonově a Neftalimově, aby se naplnilo, co bylo řečeno ústy proroka Izaiáše: *Země Zabulonova a země Neftalimova, u moře, za Jordánem, Galilea pohanská, lid, který žil v temnotě, uviděl veliké světlo; světlo vzešlo těm, kdo sídlili v krajině stínu smrti.* Od té doby začal Ježíš hlásat: *„Obraťte se, neboť se přiblížilo nebeské království.“* Když se ubíral podél Galilejského moře, uviděl dva bratry, Šimona, zvaného Petr, a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. Řekl jim: *„Pojďte za mnou a udělám z vás rybáře lidí.“* Oni hned nechali síť a následovali ho. A jak šel odtamtud dál, uviděl jiné dva bratry, Zebedeova syna Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi se svým otcem Zebedeem spravují síť. A povolal je. Oni hned nechali loď i otce a následovali ho. Ježíš pak chodil po celé Galileji, učil v jejich synagogách, hlásal evangelium o (Božím) království a uzdravoval mezi lidem každou nemoc a každou chorobu.

vena jha, které je tíží, a biče otrokáře. Smyslem tvé služby je ukazovat světlo a rozdávat radost. Co může být krásnějšího a užitečnějšího? Chápeš, jak je potřebné opustit všechno a jít za ním?

Důvěřuj v Pána, buď silný, ať se vzmužjí tvé srdce!⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Zj 7,14; ⁽²⁾ srov. 1 Kor 26-31;

⁽³⁾ srov. 1 Kor 15,10; ⁽⁴⁾ tamt.;

⁽⁵⁾ srov. resp. žalm 27; ⁽⁶⁾ tamt.

Dva pohledy

Když delší čas setrváme v klidu a mlčení před Ježíšem v Nejsvětější Svátosti oltární, pocítíme, jak po nás touží, odhazujeme vlastní plány, abychom udělali místo pro plány Ježíšovy, Boží světlo postupně proniká do našeho srdce a uzdravuje je.

O. Raniero Cantalamessa OFM Cap

Co znamená eucharistická kontemplace? Sama o sobě není kontemplace ničím jiným než dovedností nebo darem navázat srdečný kontakt s Ježíšem skutečně přítomným ve Nejsvětější Svátosti a povznést se skrze něho k Otci v Duchu Svatém. To všechno se uskutečňuje v největším mlčením jak vnitřním, tak vnějším. Mlčení je milovaným oblíbencem kontemplace a chrání ji tak, jak chránil sv. Josef Pannu Marii. Kontemplant znamená intuitivně se soustředit na Boží skutečnost (může to být sám Bůh nebo jeho vlastnost či tajemství Ježíšova života) a radovat se z jeho přítomnosti. V meditaci převažuje hledání pravdy, v kontemplantaci radost z nalezené Pravdy. (Pravda je tu napsána s velkým P, protože kontemplantace směřuje k osobě Boha a nikoliv jen k jeho části.)

Dívám se na něho a on na mne

Takové kontemplantaci se odával jeden farník v Arsu, kte-

rý zaujal sv. faráře Arského tím, jak upřeně hledí na svatostánek, a na jeho otázku, co zde dělá, odpověděl: „Dívám se na něho a on se dívá na mne.“

To nám ukazuje, že kontemplantace nikdy není jednosměrná a nesměruje k nicotnosti (jak tomu bývá ve východních náboženstvích). Jsou zde vždy dva pohledy, které se potkávají: náš pohled na Boha a Boží pohled na nás. Jestliže náš pohled časem klesá a slábne, u Božího pohledu tomu tak není nikdy. Eucharistická kontemplantace někdy vede k tomu, že děláme Ježíši společnost, zůstáváme v jeho zorném poli a děláme mu radost tím, že on může kontemplantovat nás, protože ačkoliv jsme jen hříšné a nic neznamenající stvoření, jsme přece jen ovocem jeho utrpení, těmi, za které obětoval svůj život. „On se dívá na mne!“

Ztrácet čas pro Boha

Eucharistická kontemplantaci není na překážku vyprahlost sama o sobě, ať už ji za-

koušíme pro svou roztržitost nebo ji na nás dopouští Bůh, aby nás očistil. Stačí jen dát jí smysl, vzdát se vlastního uspokojení, abychom obšťastnili jeho a řekli mu s Charlesem Foucaultem: „Ježíši, mně postačí tvoje štěstí!“ Ježíš má na to celou věčnost, aby nás učinil šťastnými, ale my máme k dispozi-

ci jen krátký čas, kdy ho můžeme obšťastňovat. Jak by bylo možné ztrácet takovou příležitost, která se už na věčnosti nikdy nevrátí?

Někdy nám může připadat naše eucharistická adorace jako obyčejná ztráta času, jako podívaná, při které nic nevidíme. Přitom jaká je v něm obsažena síla a svědectví víry! Ježíš ví, že bychom mohli odejít a dělat spoustu jiných věcí, které by nám mohly přinášet větší uspokojení, a přesto zůstáváme s ním a „ztrácíme s ním čas“. Když se nedokážeme modlit v duši, vždy se dokážeme modlit tělem, a v takovém případě se modlíme tělem (i když duše není zcela nepřítomná).

V knize Exodus čteme, že *když Mojžíš sestupoval z hory Sinaj, (...) nevěděl, že jeho tvář září v důsledku toho, že rozmlouval s Hospodinem (Ex 34,29)*. Mojžíš to nevěděl a my to možná také nebudeme vědět (a je to tak dobře). Může se však stát, že když se budeme vracet po adoraci ke svým bližním, někdo z nich si všimne, že náš obličej nějak září, protože jsme kontemplantovali Pána. To bude největší dar, jakým je můžeme obdarovat.

Z knihy: O. Raniero Cantalamessa OFM Cap, Eucharistie naše posvěcení

ZLOČINNÝ OBCHOD S DĚTMI

Zprávám o hrůzách na pobřeží jihovýchodní Asie není konce. S počtem mrtvých stoupá i počet dětí, které zůstaly bez rodičů. V Indonésii a Srí Lance se již začal rozbíhat černý obchod s takovými osiřelými dětmi. Vláda v Indonésii již zakázala okamžitě adopce, Srí Lanka před nimi varuje. Různé skupiny využívají nouzové situace a organizují ilegální obchod s dětmi, které byly oloupeny o své sociální kořeny. Ministr sociálních věcí apeloval na policii, aby tomuto obchodu udělala přítrž. Jeho ministerstvo se bude sna-

žit, aby těmto sirotkům zajistilo adopci odpovídající zákonům. Pater Michele Catalano, jezuita na Srí Lance, upozornil, že obyvatelé jsou na tyto záležitosti velice citliví. Je potřebná pomoc mezinárodních organizací, které nesmějí zapomínat na lidské tragédie a sociální nebezpečí po těchto katastrofálních záplavách.

-asia-news-

Indonéské území Aceh bylo dlouhé měsíce uzavřeno pro návštěvníky vzhledem k panující občanské válce. Ale po zemětřesení, které mělo své epicentrum v bez-

prostředním sousedství, dovoluje nyní ministerstvo příjezd cizinců na zcela zničené území. Navštívil je také papežský nuncius arcibiskup Albert Malcolm Ranjith Patabendige spolu s vídeňským arcibiskupem kardinálem Schönbornem. Zá-

stupce Svatého stolce je situací šokován. Stále se ještě hledají mrtvoly a škody jsou nedozírné. Zemřel tak velký počet lidí! Biskupové v oblasti spolupracují a dělají, co mohou, nejen pro katolíky, ale i pro muslimy. Zástupci církvi kritizují muslimské fundamentalisty, kteří odmítají zahraniční pomoc. Většina obyvatel však vítá pomoc z Evropy a USA a od katolických pomocných organizací. Muslimští fundamentalisté vidí v této pomoci pokus o christianizaci oblasti. Tato pomoc však slouží výlučně humanitárním cílům.

-kna-

Kněz jejího života

Berta Petitová (*1870 – †1943)

Sympatická Belgičanka Berta Petitová, smírná oběť a velká mystička, je dodnes málo známá. Ježíš jí jasně ukázal kněze, kvůli kterému se vzdala osobních plánů, a nakonec zařídil, že se osobně poznali.

„Cena“ za svatě žijícího kněze

Už jako 15letá modlivala se během mše svaté za celebrujícího kněze: *Můj Ježíši, dej, aby se ti tento tvůj kněz líbil!* Když jí bylo 17, její rodiče jako ručitelé přišli o všechn svůj majetek. A tak 8. prosince 1888 vysvětlil Bertě její zpovědník, že jejím povoláním není klášter, nýbrž že má zůstat u svých rodičů a starat se o ně. S těžkým srdcem přijala tuto oběť. Ale v kostele horlivě prosila Pannu Marii, aby byla její prostřednicí a aby jí Ježíš za její oběť daroval alespoň jednoho horlivého a svatě žijícího kněze. *Budete vyslyšena*, ujistil ji zpovědník, kterému to vyprávěla.

A to, co nemohla vědět, se stalo již za 16 dní: 22letý mladý právník Dr. Luis Decorsant se modlil před sochou Panny Marie Bolestné. Náhle ucítil ve svém srdci jistotu, že jeho povoláním není oženit se s dívkou, kterou miloval, a stát se notářem, nýbrž že ho Bůh volá ke kněžství. Toto volání bylo tak jednoznačné a důrazné, že neváhal ani na okamžik a ihned všechno opustil. Po absolvování teologického studia v Římě, kde získal i doktorát, přijal v roce 1893 v Paříži kněžské svěcení. Bertě bylo tehdy 22 let.

V témže roce asistoval 27letý novokněz Decorsant při půlnoční mši svaté na předměstí Paříže. Tento fakt byl pro něho významný, protože ve stejnou dobu při půlnoční mši svaté slíbila 23letá Berta slavnostně Pánu: *Ježíši, chci se obětovat za kněze, za všechny kněze, zvláště za kněze mého života.*

Když byla potom vystavena Nejsvětější Svátost, Berta uviděla před sebou velký kříž s Ukři-

žovaným, pod ním Pannu Marii a vlevo sv. Jana. Uslyšela přitom slova: *Tvoje oběť byla přijata. Tu je tvůj kněz..., jednoho dne ho poznáš.* A Berta viděla, jak svatý Jan nabyl rysy mladého kněze. Nebyl to nikdo jiný než abbé Decorsant. S tímto knězem se však měla setkat a poznat jeho tvář až v roce 1908, tedy za 15 let.

Bůh zařídil setkání

Berta byla na pouti v Lurdech, kde jí Panna Maria potvrdila: *Nyní uvidíš kněze, o kterého jsi prosila před 20 lety; zanedlouho se potkáte.*

Berta Petitová

Když ještě ve stejném roce cestovala s přítelkyní opět do Lurd, vstoupil na pařížském nádraží do jejich kupé jistý duchovní, který hledal místo pro nemocnou osobu. Jeho tvář měla rysy sv. Jana, tak jak ho viděla Berta před 15 lety, a za kterého obětovala tak mnoho modliteb a tělesného i duchovního

VÝZVA ARCIBISKUPA OSWALDA GOMISE Z COLOMBA NA SRÍ LANCE

Zdravím vás v Pánu ze Srí Lanky. Jistě jste slyšeli o strašné tragédii, která postihla náš ostrov 26. prosince, právě když mnoho našich věřících bylo na mši svaté. Počet mrtvých stoupl na 22 tis., ale skutečný počet je přinejmenším 30 tis. Tragédie přesahuje všechnu lidskou představivost a všechno se událo během půl hodiny mezi nárazem a opětovným návratem záplavové vlny. Celé pobřeží bylo zpuštěno a naše arcidiecéze Colombo patří k nejvíce postiženým územím. Odhad materiálních škod je zatím nemožný. Mezi oběťmi se nachází jedna řeholní sestra z diecéze Gale a dva kněží byli zraněni a unikli o vlásek smrti. Deset našich kostelů bylo zcela zničeno.

Současně je ve zbylých kostelích umístěno 150 000 těch, kteří přišli o své příbytky. Mnoho katolíků uteklo do buddhistických chrámů a lidé jiných náboženství jsou v našich kostelích. Potřebujeme nutně potraviny, mléko, dětskou výživu, léky, deky a stany. Později bude potřebný stavební materiál, aby si lidé, kteří přišli o všechn svůj majetek, mohli zbudovat nová obydlí. I z těch domů, které zůstaly stát, bylo všechno vyplaveno a lidé musí začínat od nuly. Za této situace je vítána jakákoliv pomoc.

V této době bezmocnosti a smutku děkujeme za každou pomoc a projevenou solidaritu. Chtěl bych poděkovat jménem zdejšího obyvatelstva, které spoléhá na vaši velkodušnost. V modlitbách a s přáním všeho dobrého v novém roce Oswald Gomis, arcibiskup v Colombu.

byl ideálním prostředníkem mezi Římem a církevní hierarchií. 24 let až do své smrti provázela Bertu Petitovou, která byla často nemocná a trpěla za kněze, kteří se vzdali svého povolání.

utrpení. Ale po několika přátelských slovech opět z vlaku vystoupil.

Přesně za měsíc se vydal abbé Decorsant do Lurd osobně, aby tam svěřil Panně Marii svou kněžskou budoucnost. S kufry v rukou potkal v Lurdech Bertu a její přítelkyni, poznal je a pozval na svou mši svatou. Když abbé Decorsant pozvedal svatou hostii, slyšela Berta ve svém srdci Ježíšův hlas: *Toto je kněz, za kterého jsem přijal tvou oběť.*

Po mši svaté Berta zjistila, že „kněz jejího života“ je dokonce ubytován ve stejném penzionu.

Společná role

Netrvalo dlouho a Berta před ním otevřela svůj vnitřní duchovní život a své poslání pro zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Abbé Luis Decorsant zase pochopil, že tuto vzácnou duši mu svěřuje Bůh. Přijal kněžskou službu v Belgii a stal se svatě žijícím duchovním vůdcem a neúnavnou oporou při uskutečňování jejího poslání. Jako vynikající teolog

Berta Petitová a P. L. Decorsant

byl ideálním prostředníkem mezi Římem a církevní hierarchií. 24 let až do své smrti provázela Bertu Petitovou, která byla často nemocná a trpěla za kněze, kteří se vzdali svého povolání.

Pramen: Hausmann I., *Berthe Petit und das Schmerzvolle Herz Mariens*, Christiana-Verlag 1969

Bůh se dal poznat světu

Homilie olomouckého arcibiskupa Mons. Jana Graubnera o slavnosti Zjevení Páně v olomoucké katedrále

Slavíme dnes Zjevení Páně. To je oslava skutečnosti, že Bůh se dal poznat světu. Jak to, že se dal poznat až dnes, a ne o Vánocích?

V celých dějinách Izraele můžeme sledovat dějiny spásy, dějiny Božího jednání ve prospěch národa, který si Bůh vybral, vychovával a chránil. U starozákonních proroků čteme přísliby o příchodu Mesiáše, v jehož době se všechno změní. Slyšeli jsme před chvílí proroka Izaiáše: *Vstaň, rozsviť se, Jeruzaléme, neboť vzešlo tvé světlo, ... temnota zahálí národy, ale nad tebou zazáří Hospodin... Národy budou kráčet v tvém světle, králové v tvé záři... přinesou zlato a kadidlo, rozhlásí Hospodinovu chválu.*

O Vánocích jsme slavili narození Pána. Slíbený Mesiáš skutečně přišel. Dnes vidíme, jak se naplňuje ono proroctví. Přicházejí králové z dalekých zemí a přináší zlato a kadidlo. Evangelium sice mluví o mudrcích, ale při pohledu na Izaiášovo proroctví máme vysvětlení, proč lidová tradice mluví o králích. Králové v Betlémě však znamenají víc. Tito svědkové příchodu Mesiáše svými dary a svým klaněním vyznávají, že toto dítě, narozené v Betlémě, je oním mesiášským králem. Vedle pastýřů vydávají svědectví i králové, vedle izraelitů i pohané, protože Ježíš Kristus nepřišel jen pro židy, ale bude spasitelem všech, jak židů, tak pohanů.

Na tom staví svatý Pavel, který je přesvědčený, že *také pohané mají stejná dědická práva..., že i jim platí stejná zaslíbení, když uvěří kázání evangelia.*

Nemůžeme přehlédnout, že hledající mudrci, kteří šli za hvězdou – snad bychom mohli říct: kteří uměli číst Boží znamení v přírodě, se zastavili v Jeruzalémě, kde se setkali nejen s králem Herodem, ale kněží

a učitelé Zákona – představitelé starozákonní církve – jim potvrdili správnost hledání. I když byli pohané, došli k Mesiáši skrze církev, skrze její svědectví. Velmi zajímavý je paradox, že svě-

dectví konkrétních představitelů církve jim pomohlo v jejich hledání, i když oni sami nebyli schopni Ježíše jako Mesiáše přijmout. Aspoň tehdy ne.

To platí i dnes. Běda představitelům církve, kteří by sice uměli druhým poradit, ale sami se podle toho neřídili. Na druhé straně to znamená: ani chyby představených nejsou pro nás důvodem k cestě bez církve. Kristus je hlavou církve a církev je jeho tělo, proto není možné objevit celého Krista bez církve.

Dnešní slavnost nám klade několik otázek: I kolem nás jsou

různí pohané. Mnozí z nich však hledají konečný cíl, vyšší smysl, duchovní orientaci, či přímo záchranu. Jakým znamením jsme pro ně jako jednotliví věřící, či církev jako celek? Vatikánský koncil zdůrazňuje, že církev je svátostí světa, čili působivým znamením pro svět. Nemůžeme být dobrými pokoncilními křesťany, pokud své křesťanství nežijeme dobře nebo je schováváme před druhými, protože jsme povinni být znamením, které ukazuje ostatním, zvláště hledajícím, cestu ke Kristu. To se týká jistě především těch nevěřících, kteří jsou nám nejbližší, s nimiž se setkáváme v zaměstnání, v sousedství, ve škole či při zábavě.

Dnes však, kdy konkrétně při této bohoslužbě se modlíme za oběti přírodní katastrofy v jihovýchodní Asii, myslíme i na ty nejvzdálenější, kteří jsou na druhém konci světa. Modlíme se za Čechy, kteří tam zahynuli, ale i za ostatní Evropany a samozřejmě i za ty místní, kterých bylo nejvíce. Modlíme se za ty, kteří prožili těžký šok

a dále nesou traumata a deprese kvůli vlastním hrozným prožitkům či kvůli ztrátě nejbližších. Modlíme se za ty, kteří ztratili všechno a žijí v nepředstavitelně těžkých podmínkách. Modlíme se i za ty, kteří jim obětavě pomáhají, i za ty, kteří štědrě otvírají svá srdce i ruce k velkorysé pomoci a k darům.

Snad musíme dnes myslet i na to, že mezi postiženými je většina nekřesťanů a že lidé z křesťanských zemí jim nedávali vždy dobrý příklad a svědectví o Kristu, v němž je nám Bůh tak blízko a který mění naše životy. V mnohých turistech měli příležitost vidět lidi bez Boha, sobecké, kteří si žijí pro sebe a hledají jen pohodlí a příjemnost, někteří tam dokonce ukazovali naprostou mravní nevázanost a byli pohoršením, takže i když mohli jít o lidi nevěřící, ale ze země s křesťanskou kulturou, dávali o křesťanství špatné svědectví, které nikomu nemohlo pomoci objevit Krista.

Dnes jsme v situaci, kdy můžeme ukázat těmto trpícím lidem na druhém konci světa, že nejsme sobci, kteří hledají jen sebe a pro sebe si nechávají bohatství a štěstí. Dnes máme možnost ukázat, že utrpení lidí, i když velmi vzdálených, nám není lhostejné, že to, co jsme dostali od Boha my, není jen pro nás. My jsme poznali, jakou lásku má Bůh k nám – to zvláště slavíme o Vánocích; kéž naše dary a konkrétní pomoc jsou tedy projevem naší osobní lásky k potřebným. Uvěřili jsme, že Bůh je láska. V našich darech lásky můžeme i těm nejvzdálenějším darovat Boha, vydat o něm svědectví. My jsme uvěřili Ježíšovým slovům: *Co jste udělali jednomu z těch nejpotřebnějších, mně jste učinili.* Dnes máme příležitost nejen ke štědrosti a zdravému soucitu, ale také k misijnímu svědectví, aby další pohané mohli – jako kdysi tři králové skrze znamení hvězdy – poznat skrze znamení naší pomoci z lásky Krista, který je zachráncem pro všechny.

Kdo chce být oslaven jako svatí, musí nejdříve v tomto životě trpět tak, jak trpěli svatí. S nikým z nich nejednal svět dobře, nýbrž všichni byli pronásledováni.

Nyní vám řeknu, jak si máte počínat v utrpení. Ten, kdo vidí, že musí snášet utrpení od tohoto světa, musí se především vzdálit od každého hříchu a snažit se, aby žil v milosti Boží. Jinak všechno to, co trpí, není k ničemu. Je třeba říct, že bez milosti je všechno utrpení neúčinné. Naopak ten, kdo trpí jako já a trpí pro mne s odevzdaností do mé vůle, pro toho se všechno utrpení stane radostí. Proto když moji apoštolové museli trpět a židé s nimi zle zacházeli, vrátili se s radostí, že byli hodni vytrpět něco pro mé jméno.

Tak když vám posílám utrpení, je nutné, abyste řekli jako já: Kalich, který mi dal Otec, má být ode mne vzdálen? Protože jáké je dědictví křesťanů na tomto světě, když ne přijímat utrpení, které přichází z mé ruky, a pronásledování od tohoto světa? Já jsem zemřel na kříži a moji apoštolové vytrpěli kruté mučednictví. Můžete se nazývat mými následovníky, jestliže neumíte snášet souzení s trpělivostí a odevzdaností?

Ježíš ke Catalině Rivas

Náhlé uzdravení po prvním svatém přijímání

Jak uvádí Mons. De Segur, stalo se to ve Francii v roce 1860. On sám osobně znal malou Denisu, která byla o Bílé neděli v roce 1860 náhle uzdravena poté, co přijala první svaté přijímání.

Denisa předtím v hodině tělocviku spadla tak nešťastně z náradí, že si způsobila těžké zranění hlavy a páteře. Lékaři se snažili jí všemožně pomoci, ale její stav se stále zhoršoval. Nakonec sdělili těžce zkoušeným rodičům, že divence již není pomoci.

Denisa se velice těšila na první svaté přijímání. Čím více se blížila Bílá neděle, tím více prosila rodiče, aby ji přes všechnu její slabost vzali do kostela, aby mohla s ostatními spolužáky přijmout první svaté přijímání.

„Prosím, odneste mě do kostela a nechte mě přijmout Pána Ježíše. Uvidíte, že potom budu brzy zase zdravá!“ prosila malá nemocná dívka, která nebyla schopná žádného pohybu.

Lékař a otec se obávali, že by při takovém transportu mohla zemřít. Matka však chtěla své

mu dítěti splnit jeho přání. Nakonec se dohodli, že naloží na vůz nemocnou i s lůžkem a dopraví do kostela. A tak přišel její velký den. Vypadala v bílých šatech jako anděl.

S nevýslovnou radostí přijala spolu se spolužáky a spolužačkami milovaného Spasitele. Během díkůčinění ho prosila s velkou důvěrou o své uzdravení. A náhle se to stalo. Ještě než skončila mše svatá, mohla Denisa k úžasu své matky a všech přítomných vstát z lůžka a pokleknout. Šťastná prvokomunikantka byla zcela uzdravena.

Nevěřící otec, který nikdy nezašel do kostela, nevěřil svým očím, když mu jeho dítě běželo vstříc, vesele na něho vyskočilo a objalo ho kolem krku. Příští den mohla jít Denisa opět do školy. Po tomto zázraku uvěřil otec z celého srdce ve skutečnou přítomnost Ježíše Krista v Eucharistii a obrátil se. Rodině malé Denisy se tak dostalo dvojí velké milosti.

Podle Mons. De Segur, De la communion

VOLÁNÍ O POMOC Z EGYPTA

Muslimští extremisté jsou rozhořčeni nad tím, že křesťané zůstávají věrní své víře a nechtějí přestupovat na „pravou víru“. Chtěli by křesťany v Egyptě zcela vyhubit, ačkoliv je zde křesťanství déle než islám. Extremisté se snaží všemožně zabránit křesťanům ve slavení Vánoc. Na křesťanské svátky např. určily univerzity zkouškové termíny, ačkoliv tyto svátky uznaly egyptské úřady za volné dny.

VZORNÍ VOLIČI

Voliči v USA prokázali v prezidentských volbách, že kladou důraz na morální zásady. Vítězství prezidenta Bushe souvisí s jeho postojem k ochraně nenarozeného života. Je důležité, aby se voliči zajímali o morální postoje kandidátů, kteří se ucházejí o jejich hlas. Po své prohře dospěli i demokraté k závěru, že budou muset svůj propotrátový postoj výrazně změnit. Něco podobného lze bohužel od českých voličů a politiků zatím těžko očekávat.

o sobě říct Bůh sám tak, že nějakým způsobem vstoupí do prostředí, které je nám vlastní. Takovému vstupu říkáme *zjevení*. Boží zjevení znamená, že nám Bůh dává poznat sebe a svou vůli způsobem dostupným našemu lidskému poznání a dokládá nám přitom bezpečně svoji totožnost.

Přesně to se stalo např. při křtu vtěleného Božího Syna v Jordánu. Není naší věcí zkoumat a určovat, jak a kdy nám má Bůh dát o sobě vědět, nýbrž rozpoznat a přijmout ten způsob, který pro nás sám zvolil, a poznat a splnit jeho vůli. Nepřijmout ho a neuznat znamená vybočit z jediného reálného prostředí, a to je velice riskantní. Skutečnost, že Židé zjevený příchod a vůli Božího Syna nerozpoznali a nepřijali, ačkoliv k tomu měli všechny předpoklady, stala se pro ně osudnou. Takový osudový omyl se může v dějinách kdykoliv opakovat a také se opakuje. Bylo by více než troufalé žít v sobě přesvědčení, že jsme dosáhli takového stupně vyspělosti, že už žádné Boží sdělení, tím spíše varování nepotřebujeme.

Příkladem takového Božího vstupu do lidských dějin je Fatima, jedno z míst, kde Bůh před necelým stoletím zjevil svou vůli. Vyznačil nám konkrétní podmínky, za kterých můžeme dosáhnout naplnění odvěké tužby: zachránit se a žít v opravdovém míru. Nyní se vede spor o tom, zda jsme jeho podmínky přijali a splnili. Kdyby tomu bylo tak, že jsme je přijali a že už opravdu prožíváme období, které následuje po slíbeném vítězství Neposvrtněného Srdce Panny Marie, museli bychom s politováním přiznat, že je to vítězství velice nepřesvědčivé a neprůkazné, a to tím spíše, že nám dějiny představují zcela konkrétně, že pokud Panna Maria poráží svého odvěkého nepřítele, činí tak rozhodným a pro Zlého zdrcujícím způsobem. Vedou se spory o tom, zda došlo skutečně k požadovanému zasvěcení Ruska Nepo-

svrtněnému Srdci Panny Marie. Zkoumají se přitom papežova slova, ale pramálo se mluví o další nutné podmínce s tím spojené: že se tak stane za **účasti a souhlasu všech biskupů světa**. Byla už někdy splněna? Bůh ví velmi dobře, proč si stanovil právě tuto podmínku: protože její dodržení činí ze „soukromého zjevení“ celocírkevní oficiální záležitost. Pastýři měli věnovat hlavní pozornost nikoliv pokrokové výstavbě struktur a pastoračních strategií, ale opravdovému obrácení srdce: pravé kajícínosti, modlitbě a pokání, eucharistické a mariánské úctě a bliženské lásce. Masový úbytek věřících i duchovních povolání, úpadek klášterů a ostudné církevní skandály však svědčí spíše o opaku. Také těm, kteří chtějí všechno měřit hospodářským efektem, se nakonec dostává přesvědčivé odpovědi: jedno biskupství za druhým se ocitá „na huntě“.

K tomu, abychom viděli skutečné „obrácení Ruska“ nám nestačí ani ty nejrůžovější brýle. Převlek neznamená obrácení. Optimismus věřících nelze budovat na klamném zdání, že fatimská tajemství máme úspěšně za sebou, ale na opravdovém obrácení a na nezlomné důvěře v Boží milosrdenství i s vědomím, že situace je stále hrozivější. Dobrotivý Bůh ještě stále čeká na ovoce víry zbylých „pěti spravedlivých“, pokud i oni nepodlehnu mámení „zdemokratizovaného pokroku“ a liberalistického populismu, ale zachovávají věrně víru i odstrkovanou, ale osvědčenou zbožnost našich předků, neztrácejí čas plannými řečmi, nýbrž setrvávají u toho, co vždy platilo a bude platit před trůnem Boží spravedlnosti, a to je opravdové pokání, pokorná úcta k Eucharistii, vytrvalá modlitba svatého růžence a obětavé skutky opravdové bliženské lásky a služby potřebným. Nikoliv vyumělkovaná radost z nás samých, ale radost z Hospodina je naše síla.

-red-

Medjugorje je pokračováním Fatimy

*V říjnu 2004 uveřejnil list *Avvenire*, který je deníkem italské biskupské konference, dva články o poutním místě Medjugorje, které vrhají na toto místo pozitivní světlo. V jednom z nich se hovoří o tom, že italští vojáci, kteří patří k jednotkám OSN v Sarajevu, vykonali pouť ke Královně míru do Medjugorje, aby jí poděkovali za ochranu, jakou jim poskytovala během jejich mírové mise v Bosně. Článek však dodává, že pouť měla soukromý charakter, aby nedošlo k „neprozřetelnému vyslovení soudu o událostech v Medjugorje“.*

V druhém článku z 15. října vypráví profesor Alexander Fo, synovec známého spisovatele Daria Fo a profesor latinské literatury na univerzitě v Sieně, v celostránkovém rozhovoru o svém obrácení díky návštěvě v Medjugorje: „Tři dny v Medjugorje mi propůjčily novou tichou jistotu a zcela jinou niternost. Jsem první, kdo žasne nad takovým obrácením priorit (a který se ptá, jak dlouho to může trvat). Jako důležité a nezbytné se mi jeví uvést se do souladu s tím, co je Boží.“

To, že oficiální časopis biskupské konference věnuje tolik místa Medjugorje, jeví se nám jako nikoliv nevýznamné. Proto se PUR-Magazin obrátil na biskupa Pavla Hnilicu, dávného papežova přítele, který po útěku ze Slovenska žije nyní v Římě, s dotazem, jak se vlastně Jan Pavel II. staví k Medjugorje. Rozhovor vede Marie Czerinová.

Pane biskupe, vy jste žil dlouho v blízkosti papeže Jana Pavla II. a mohl jste s ním sdílet také zcela osobní názory, mimo jiné mohl jste ho bezprostředně po atentátu navštívit v klinice Gemelli. Mohl jste hovořit s papežem také o událostech v Medjugorje?

Když jsem obědval s Janem Pavlem II. v roce 1984 v Castel Gandolfo a vyprávěl jsem mu, jak jsem 24. března toho roku načekaným způsobem mohl v katedrále Nanebevzetí Panny Marie v Kremlu zasvětit Rusko jejímu Neposkrvněnému srdci, tak jak si to přála Matka Boží ve Fatimě, řekl s velkým pohnutím: „To tě tam zavedla Matka Boží za ruku!“ a já jsem odpo-

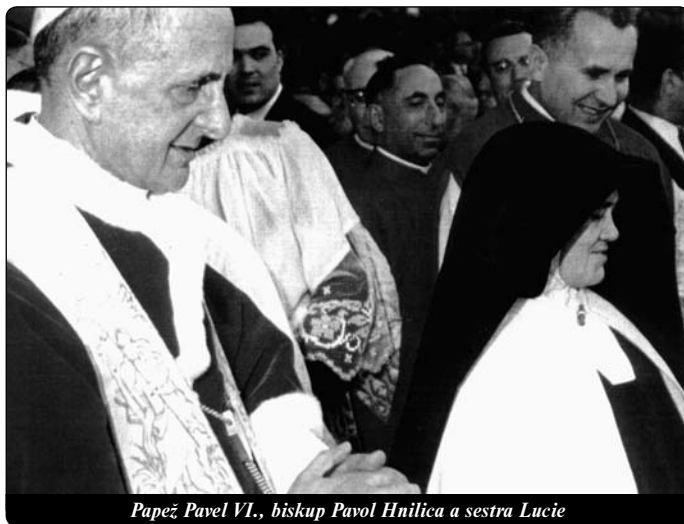
věděl: „Nikoliv, Svátý Otče, ona mě tam na rukou donesla.“ Nato se mě zeptal, co soudím o Medjugorje a zda jsem tam již byl. Odpověděl jsem: „Ne. Vatikán mi to sice nezakázal. Ale odrazuje mě od toho.“ Tu se na mě papež podíval zcela rozhodně a řekl: „Jdi do Medjugorje stejně inkognito, jako jsi byl inkognito v Moskvě.“ Tím způsobem mi sice papež nedal oficiální povolení, ale našel řešení. Pak odešel do své pracovny a přinesl knihu, kterou o Medjugorje napsal René Lurentin. Vyzval mě, abych si z toho něco přečetl, a poukázal na to, že poselství v Medjugorje mají jasný vztah k Fatimě. „Podívej se, Medjugorje je pokračováním fatimských poselství. Matka Boží se zjevuje v komunistické zemi právě kvůli problémům, které přicházejí z Ruska,“ řekl papež, který již tehdy viděl své poslání v tom, prosadit fatimské poselství ve svém pontifikátu. Proto ihned chápal tento vztah.

Jel jsem tedy čtyřikrát inkognito do Medjugorje, ale tehdejší biskup v Mostaru Mons. Pavao Žanič mi napsal dopis, ve

kterém mě vyzval, abych už do Medjugorje nechodil, jinak že to napíše papeži. Někdo ho musel o mém pobytu informovat, jenže já jsem neměl proč se bát Svátého otce.

Měl jste ještě další příležitost hovořit s papežem o Medjugorje?

Ano, podruhé, vzpomínám si na to přesně, bylo to 1. srpna 1988. Lékařská komise z Milána tehdy vyšetřovala vizionáře a přišla k papeži do Castel Gandolfo. Jeden z lékařů pokukával na to, že jim biskup diecéze Mostar působil těžkostí. Papež na to řekl: „Jelikož je biskupem této oblasti, je třeba ho poslouchat.“ Pak zvážněl a dodal: „Bude však muset před Božím soudem skládat účty z toho, zda jednal správně.“ Pak se v zamýšlení drahnu chvíli odmlčel a řekl: „Svět dnes ztratil smysl pro nadpřirozeno, a tedy i pro Boha. Ale mnozí tento smysl nacházejí právě v Medjugorje modlitbou, postem a svátostmi.“ To bylo nejkrásnější a velmi explicitní svědectví pro Medjugorje. To na mě velice zapůsobilo,

Papež Pavel VI., biskup Pavol Hnilica a sestra Lucie

Biskup Pavol Hnilica s papežem Janem Pavlem II.

protože komise, která vizionáře vyšetřovala, tehdy prohlásila: „Non constat de supernaturalitate.“ (Není možno potvrdit nadpřirozený charakter.) Papež však již dávno rozpoznal, že se v Medjugorje dějí nadpřirozené věci. Papež se mohl z vyprávění různých lidí přesvědčit, že na tomto místě dochází k setkání s Bohem.

Nemůže tomu být tak, že to, co se děje v Medjugorje, je prostě jen smyšlenka a dříve nebo později vyjde najevo, že se svět stal obětí velkého podvodu?

Před několika lety bylo velké setkání mládeže v Marienfriedu, na které jsem byl pozván. Tehdy se mě jeden novinář zeptal: „Pane biskupe, nemyslíte si, že všechno to, co se děje v Medjugorje, pochází od ďábla?“ Odpověděl jsem mu: „Já jsem jezuita. Svátý Ignác nás naučil, jak máme rozeznávat duchy. Každá událost může mít tři příčiny. Lidskou, božskou nebo ďábelskou.“ Musel mi nakonec dát za pravdu, že všechno to, co se děje v Medjugorje, je lidsky nevysvětlitelné, totiž to, že Medjugorje přitahuje zcela normální mladé lidi a tolik tisíc poutníků, kteří sem proudí rok co rok, aby se smířili s Bohem. Medjugorje bylo nazváno zpovědnice světa. Co se děje ve zpovědi? Kněz osvobozuje člověka od hříchu a od ďábla. Pak jsem novináři odpověděl: „Jistě, satan může dělat mnoho, ale jedno dělat zcela jistě nemůže: Může snad

posílat lidi ke zpovědi, aby se od něho vysvobodili?“ Novinář se musel zasmát a pochopil, co jsem měl na mysli. Jediným důvodem, který zbývá, je tedy Bůh! O tomto rozhovoru jsem také vyprávěl Svatému otci.

Jak je možno shrnout poselství z Medjugorje do několika vět? Je zde nějaký rozdíl mezi těmito poselstvími a poselstvími z Lurd a Fatimy?

Na všech těchto třech poutních místech zve Panny Maria k pokání, lítosti a k modlitbě. V tom jsou všechna tři místa zjevení shodná. Rozdíl je v tom, že poselství v Medjugorje již pokračují 23 let. Tato intenzivní kontinuita nadpřirozených zjevení v posledních letech nezeslábla, takže se zde obracejí i intelektuálové.

Pro některé lidi jsou medjugorská poselství nevěrohodná proto, protože pak vypukla válka a bojovaly mezi sebou různé etnické skupiny. Není to tedy místo míru, ale sváru.

Když v roce 1991 (přesně deset let po prvním poselství: „Mír, mír, a jen mír!!!“ – pozn. red.) vypukla v Bosně a Hercegovině válka, byl jsem opět na obědě s papežem a on se mě zeptal: „Jak je možno si vykládat medjugorská poselství, když nyní v Bosně panuje válka?“ Řekl jsem tehdy papeži: „Děje se přesně totéž, co ve Fatimě. Kdyby bylo tehdy ihned došlo k zasvěcení Ruska Neposkrvněnému Srdci Panny Marie, mohlo se zabránit druhé světové válce, rozšíření komunismu a ateismu. Ihned poté, co jste v roce 1984 provedl zasvěcení, došlo v Rusku k velkým změnám a tím byl připraven pád komunismu. I v Medjugorje Matka Boží nejdříve varovala, že vypukne válka, jestliže se neobrátime, ale nikdo to nebral vážně. Tzn. kdyby biskupové v tehdejší Jugoslávii vzali poselství vážněji, i když nemohli zajistit církevní uznání, protože zjevení

Biskup Pavol Hnilica při setkání s Matkou Terezou

stále ještě probíhají – pak by to snad nebylo došlo tak daleko.“ Papež mi na to řekl: „Tak tedy biskup Hnilica je přesvědčen, že moje zasvěcení Neposkrvněnému Srdci Panny Marie bylo platné?“ A já jsem odpověděl: „Přirozeně, že bylo platné, ale je otázka, kolik biskupů v tomto zasvěcení dodrželo jednotu s papežem.“

Proč je tak důležité, aby biskupové vykonali toto zasvěcení spolu s papežem?

Tím se vyjádří kolegalita Církve, tj. jednotu biskupů s papežem, což propůjčuje celé záležitosti mnohem větší závažnost. Když byl Karol Wojtyła v roce 1978 zvolen papežem, gratuloval jsem mu, ale hned jsem mu připomněl, že v jeho pontifikátu bude chybět něco velmi důležitého, dokud spolu se všemi biskupy nevykoná zasvěcení Ruska. Tehdy mi řekl: „Jestli mi pomůžeš přesvědčit o tom biskupy, provedu to třeba zítra.“ Proto se mě ptal ihned po zasvěcení 25. března 1984, kolik biskupů tak učinilo spolu s ním. Když jsem mu na tuto otázku nemohl dát odpověď, řekl: „Nestačí toto liturgické, i když slavnostní zasvěcení, ale je třeba, aby k tomu vykonal přípravu každý biskup ve své diecézi, každý farář ve své farnosti a každý otec ve své rodině, protože Matka Boží žádala, aby se jejímu Srdci zasvětil i každý laik.“

Alé někteří propagandisté fatimského poselství se domnívají, že zasvěcení tehdy nebylo platné, protože papež nejmenoval výslovně Rusko, nýbrž prostě zasvětil celý svět Srdci Panny Marie. Domnívají se, že Matka Boží žádala, aby jí bylo zasvěceno Rusko a nikoliv celý svět. Co o tom soudíte?

Ona mluvila o obojím, jak o Rusku, tak o celém světě. Hledte, je to choulostivá věc, protože papež tehdy nechtěl zranit ruskou citlivost, vždyť Rusko je již 1000 let křesťanskou zemí. Ano, vzpomínám si, že po tomto zasvěcení někteří soudili, že to nebylo správné zasvěcení. Proto jsem se dotázal sestry Lucie, jediné ještě žijící vizionářky, prostřednictvím synovce, salesiánského kněze, co si myslí o zasvěcení v roce 1984, a její odpověď mám na magnetofonovém záznamu. Řekla: „Svatý otec udělal všechno, co bylo v jeho moci, a Bůh je s tím spokojen. Ale kolik biskupů udělalo toto zasvěcení?“ Ona se tedy ptala na totéž, na co se mě ptal papež. Papež sice nejmenoval výslovně Rusko, ale mluvil „o těch zemích, o jejichž zasvěcení jsi nás prosila“. Bůh vidí do našeho srdce a zná naše úmysly.

Proč vlastně již jiní papežové neprovedli zasvěcení? Znali přece třetí tajemství?

Ano, již brzy po zvolení tohoto papeže mi připomněl kar-

dínal Wyszyński z Varšavy důležitost fatimského poselství a ptal se mě, proč již předchozí papežové neprovedli zasvěcení. Odpověděl jsem mu, že Pius XII. provedl toto zasvěcení během druhé světové války, nebylo však dokonalé, protože je musel vykonat sám. Nic jiného nebylo za válečných poměrů možné.

Slova z Fatimy se tedy výslovně vztahují na tuto kolegalitu?

Ano, zcela výslovně, protože papež neměl zasvěcení vykonat sám, nýbrž společně se všemi biskupy a také s celým Božím lidem. Tak to také tento papež chápal, a proto se domnívá, že každý biskup musí na to dobře připravit svou diecézi. Mimoto Maria k tomu vyzývá výslovně i laiky, aby zvláště o prvních sobotách v měsících konali pokání za obrácení hříšníků. To ale neznamená, že např. Pius XII. neudělal všechno, co bylo tehdy možné. Proto také Pavel VI. zveřejnil k padesátému výročí zjevení encykliku *Signum magnum* (Veliké znamení). Když tehdy cestoval do Fatimy, řekl: „V situaci dnešního světa poznáváme skličující obraz, který nám Matka Boží ukázala před 50 lety.“ Matka Boží nám tehdy označila lék, kterým můžeme tyto rány zahojit. Ale my jsme ho nepoužili. Pak zvolal Pavel VI. silným hlasem: „Lidé, jste-li lidé, buďte hodni tohoto jména!“ Byl jsem o 50. výročí také ve Fatimě a náhodou stála při papežské mši vedle všech biskupů i vedle mne sestra Lucie. Zeptal jsem se jí: „Sestro Lucie, který den je pro vás krásnější? Tehdy před padesáti lety, kdy jste viděla Matku Boží, nebo dnes, kdy Kristův zástupce s tolika biskupy slaví mši svatou?“ Odpověděla: „Oba jsou pro mě nevýslovně krásné.“ Viděl jsem v tom první triumf Církve, zatímco předtím jsem zažil pronásledovanou církev na Slovensku. Pro mne byla důležitost fatimského poselství již tehdy jasná a já jsem je

chápal jako velké znamení z nebe, protože jsem sám zažil komunismus a koncentrační tábory.

Ale vraťme se k tomuto papeži a jeho poslání...

Před několika lety, když už byl papež nemocný a začal používat při chůzi hůlku, vyprávěl jsem mu jednou při obědě o Rusku. Pak jsme šli k výtahu a on se chytil pevně mé paže. Tehdy byly už jeho třesy velmi citelné a on opakoval pětkrát po sobě slova Panny Marie z Fatimy: „Nakonec mé Neposkrvněné Srdce zvítězí.“ Papež si je skutečně vědom svého poslání vůči Rusku. I tehdy zdůraznil, že Medjugorje není nic jiného než pokračování Fatimy a že je třeba znovu objevit význam Fatimy. **Matka Boží nás chce prostě přivést k modlitbě, k pokání a k větší důvěře.** Je pře-

zcela pochopitelné, že se Matka stará o své děti, které jsou v nebezpečí a že právě toto dělá v Medjugorje. Také kardinál Siri, jeden z velkých a významných kardinálů, který byl tehdy v Janově, mi jednou řekl: „Já věřím v Medjugorje, i když jsem tam sám ještě nebyl, protože duch Medjugorje obnovuje právě moji diecézi.“ Také kardinál Meisner mi řekl, že sám sice nebyl v Medjugorje, ale že v Medjugorje věří vzhledem k mnoha obrácením, která se zde dějí již delší čas. Když jsem o tom řekl Svatému otci, odpověděl: „Dobře, že mi to říkáš, protože kardinál Meisner jde právě za mnou.“ Potom mě kardinál Meisner zavolał a vyprávěl, že papež o tom s ním hovořil a potvrdil jeho názor. Vysvětlil jsem také papeži, že z Medjugorje vychází velké mariánské hnutí. Všude jsou modlitební skupiny, které se shromažďují v duchu Medjugorje. A on mi dal zapravdu.

Někteří lidé se podivují, že žádný z mezitím již dorostlých

vizionářů z Medjugorje nešel do kláštera nebo se nestal knězem. Nemá to být nějaké znamení pro dnešní dobu?

Já to vidím pozitivně, neboť z toho můžeme poznat, že lidé, které si Panna Maria vyvolila, jsou prostě Boží nástroje. Oni

Zasvěcení Ruska a celého světa Panně Marii r. 1984 ve Vatikánu

nejsou autory, kteří si něco vymysleli, nýbrž spolupracovníci větších Božích plánů. Oni sami by k tomu neměli sílu. Dnes jsou to i rodiny, které žijí zasvěcením Matce Boží, nikoliv jen řeholní osoby a kněží. Bůh nechává každému svobodu. Musíme vydávat svědectví v dnešním světě. Dříve vycházela taková svědectví spíše z klášterů, dnes potřebujeme taková svědectví uprostřed světa. Jsou to především rodiny, které potřebují obnovu, protože rodina se ocitá ve stále větší krizi. Nemůžeme znát všechny Boží plány, ale jistě potřebujeme posvětit rodiny. Proč je tak málo povolání? Protože je málo svatých rodin. I manželství je velké povolání.

Co si myslí Vaši spolupratři biskupové o Medjugorje?

Maria Pavlovičová Lunettiová, jedna z vizionářek, která stále ještě přijímá poselství, jednou přede mnou plakala, protože se doslechla, že někteří biskupové zpochybňují autentičnost poselství. Tehdejší mostarský biskup

Mons. Žanič ji označil dokonce za lhářku. Moje odpověď biskupovi z Mostaru byla: „Mýlíte se. Jen si představte, jak se chovají normálně děti ve velké rodině. Když je jim svěřeno nějaké tajemství, už druhý den se pohádají a vyprávějí je dále. Kdybych byl na místě Matky Boží, svěřil bych tajemství jen jednomu a nikoliv hned šesti, protože bych to pokládal za příliš riskantní. Ale tyto děti dlouhou dobu trápila policie, a nic neprozradily.“ Jistě, tato poselství nejsou snad tak hluboká a tajemná jako ve Fatimě, ale zde se jedná o zmobilizování k tomu, aby se prosadila poselství z Fatimy, a tak tomu také rozumí papež. Nepostačí jen samotná velká poselství, jestliže pak nejsou dostatečně rozšířená. Z Medjugorje se stále šíří modlitba a dokonce i pokání. Je nutno obdivovat lidi z Medjugorje,

kteří se dokonce dvakrát týdně postí o chlebě a vodě, zasvěcují se Matce Boží a prožívají své obrácení.

V osmdesátých letech za mnou přišlo jednou šest biskupů z Brazílie, protože slyšeli, že se zajímám o Medjugorje. Ptali se mě tehdy, zda bych mohl pro ně zařídit, aby sloužili mši svatou společně s papežem. Chtěli pak jet do Medjugorje. Papež souhlasil, ale jeho sekretář Mons. Stanislaw Diwisz, usoudil: „Neříkejte prosím, že vás papež přijal k soukromé mši, protože jedete do Medjugorje, ale protože jste přijeli zdaleka z Brazílie.“ Tzn. papež Medjugorje explicitně neuznal a nechce zasahovat do pravomoci diecézního biskupa v Mostaru. Papež již sám chtěl jet do Medjugorje, ale k tomu by musel dát biskup v Mostaru jasné znamení.

Když papež cestoval do Chorvatska, kde blahorečil kardinála Stepinace, shromáždilo se na recepci asi padesát biskupů a já jsem byl také přítomen. Pozdravil jsem se s biskupy, které jsem

již znal. Jeden z nich mi řekl velice srdečně: „Já jsem apoštolským nunciem v Záhřebu a vy jste apoštolský legát v Medjugorje.“ Myslel to nikoliv odmítavě, nýbrž přátelsky. Také kardinál Kuharič se sice veřejně k Medjugorje nevyjádřil, ale řekl mi: „Tam se dějí velmi zajímavé věci.“ V roce 1994, deset let po slavnostním zasvěcení světa Srdci Panny Marie, vyzval papež k zvláštní modlitbě za Bosnu, kde zuřila válka. Jel jsem tedy do Medjugorje a setkal jsem se s mostarským biskupem. Zeptal se mě, proč jsem sem přijel, a já jsem mu odpověděl: „Papež nás vyzval, abychom se na mariánských poutních místech modlili za mír v Jugoslávii. Proto jsme připutovali na místo, které je těmto událostem obzvláště blízko.“ Biskup mě opravil a řekl, že se nejedná o poutní místo, ale o místo modlitby. Ale já jsem se ho zeptal, jaký je v tom rozdíl. Řekl jsem mu také, že přece musíme uznat, že největší pomoc, která pomohla během války v Chorvatsku a v Bosně, pochází od modlitebních skupin z Medjugorje. Ale biskup to chtěl všemožně zamluvit. Naopak biskup ze Splitu byl Medjugorje velmi příznivě nakloněn a je velmi zajímavé, že toto místo bylo zcela ušetřeno od války. Papež se mě tehdy také zeptal, zda to souhlasí, že v Medjugorje a ve Splitu se během války nic nestalo. „Ano,“ odpověděl jsem, „pokud vím, spadla v Medjugorje jedna bomba před kostel, ale nevybuchla, a jiná střela zasáhla jednoho vepře. To je vše.“

Změnil se oficiální postoj Církve k Medjugorje v posledních letech?

V posledních deseti letech připutovaly do Medjugorje miliony lidí. (V letech 1994–2004 bylo rozděleno 11 milionů svatých přijímání. Viz statistiku na www.medjugorje.hr/ulazagestipe.htm – pozn. redakce.) Kdyby Církev skutečně věřila, že se tam šíří něco proti víře a mra-

vům, musela by zasáhnout. Musela by podniknout všechno, aby před tím lidi uchránila. Skutečnost, že mlčí, je dobrým znamením a vlastně de facto uznáním Medjugorje. Stačí zalistovat ve farní knize, kolik kněží zde sloužilo mši svatou. Nepřišli by, kdyby odkryli něco, co mluví proti věrohodnosti poselství. Podle plodů poznáváme, zda je dobrý, nebo špatný strom.

Jaká je Vaše osobní duchovní zkušenost z Medjugorje?

Měl jsem to štěstí, že jsem mohl osobně poznat vizionáře již jako děti a mohl jsem si o nich udělat dobrý obraz. Mohl jsem si získat jejich důvěru a měl jsem pocit, že jsem osobně zasvěcen do tajemství Medjugorje podobně, jako tomu bylo dříve ve Fatimě, kdy jsem se osobně poznal se setrou Lucií a s biskupem z Fatimy. Byl jsem tehdy potěšen a chápal jsem to jako určité privilegium, že mohu mít takovou účast na dění v Medjugorje. A když nyní mohu někdy mluvit s Vickou Ivanovičovou nebo Marií Pavlovičovou, cítím se jim velmi blízko. Proto pocituji vůči nim určitou odpovědnost a cítím se jako člen jejich velké rodiny.

V jednom z prvních poselství prý se hovořilo o tom, že toto je poslední zjevení. Mnozí myslí přitom hned na konec světa a na Apokalypsu. Jak tomu správně rozumět?

Ano, slyšel jsem o tom, ale v proroctvích se často hovoří o „posledních dnech“, již svatý Pavel o nich hovořil. Žijeme v posledních dnech, ale praví proroci nikdy neuvedli přesné datum, kdy se jejich proroctví naplní. Ježíš sám řekl, že o tom dnu neví ani Syn člověka, jen Otec zná, kdy nastane nový příchod a poslední soud. Proto můžeme říct totéž, co bylo řečeno dříve o Fatimě: Medjugorje je největší Boží zásah do lidských dějin.

Podle Kath-net

Já jsem dobrý pastýř (Jan 10,14)

Ježíš, Dobrý pastýř, zanechává 99 oveček, aby mě vyhledal, vložil na ramena a osvobodil od zlého.

Ano, Já jsem Dobrý pastýř, pastýř pečlivý a něžný, který se dokonce prodírá trním, aby našel ztracenou ovci, který miluje vášnivou láskou své stádo a raduje se, když nalezne ztracenou ovci.

Své milované ovečky sytím svým Tělem a svou Krví, pláču, nařikám a s velkou oddaností je volám v křovinách světa láskyplným hlasem.

Takový je tvůj Ježíš, který tě hledá, miluje, celá léta tě neztrácí z očí, chodí za tebou, aby tě učinil šťastnou, aby tě nesl na svých bedrech, aby tě dovedl k nebeskému Otci.

Kolikrát jsem tě vyrval z drápu vlka, který tě chtěl pozřít! Co bys dělala, kdyby za tebou nepřišly spěšně mé nohy, které tě hledaly, kdybych dovolil, aby ses ztratila? Já jsem tvůj Spasitel, Dobrý pastýř; oplakával jsem tvé bloudění, mé nohy se zranily, když tě hledaly; mé Srdce pro tebe tluč ve dne v noci, miluji tě více, než tě může milovat otec nebo matka, bratři nebo přátelé, než manžel či manželka.

Neboj se, má malá ovečko, já jsem tvůj pastýř, tvoje síla, tvůj lékař, tvé teplo, tvoje útěcha a dokonce tvůj pokrm. Přijď, protože tě chci slyšet vedle sebe, chci tě vzít na svá ramena, slyšet tlukot tvého srdce, naslouchat tvé-

JÁ JSEM (4)

mu dechu, který dýchá láskou ke mně. Pojď a očisti se mou krví, která očišťuje vše, čeho se dotkne. Já jsem Dobrý pastýř a závojem svátostí skrývám svou krásu, abych tě neoslepil.

Znám své ovce a mé ovce znají mne.⁽¹⁹⁾ Proto se setkáváme, Já a ty. Přijď tedy, nadešel okamžik, abych tě učinil šťastnou. Přijď a opoj se krví svého Beránka; přijď a nasyť se pokrmem vyvolených, mým vlastním životem, který obětují za své ovce. Pojď, má ubohá, slabá a zraněná ovečko; pojď a přijmi Chléb silných. Pojď, pojď!

Děkuvzdání

Ježíši, Ty znáš své ovce a ony znají Tebe⁽²⁰⁾; proto jsem tvůj, proto Tě miluji a chci dát za Tebe svůj život.

Ježíši, milujeme Tě tím, že Tě poznáváme. *Pravý život je poznávat Tebe.⁽²¹⁾*

Dobrý Ježíši, láskyplný, tichý, pokorný, velkodušný, odpouštějící, soucitný, třikrát Svatý a tisíckrát Otec, Dobrý pastýř, Slávo Otce.

Ty jsi řekl: *Mám ještě jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince; také ty musím přivést, uposlechnou můj hlas a bude jeden ovčinec a jeden pastýř.⁽²²⁾* Tato slova dnes zaznívají, když Tě přijímám do svého nitra své bytosti a věnuji se Ti, Pane, i když nejsem nic, abych se obětoval ke

Tvé cti. Ano, můj Bože, Dobrý pastýři! Kež ovce slyší Tvůj hlas, povolej je do ovčince. Ať Tvá Církev triumfuje skrze Ducha Svatého, ať kraluje kříž, ať vládne Maria, aby všichni tvořili ovčinec, do kterého jsi přišel sjednotit zemi.

Ó Maria, veď nás, aby všichni poznali Ježíše, Dobrého pastýře. Dopřej mi milost, abych spolupracoval na spáse všech k Boží slávě a k jednotě Církve.

Myšlenky pro život

Pamatujme na Ježíšova slova: *Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život a zase ho dostanu nazpátek. Nikdo mi ho nemůže vzít, ale já ho dávám sám od sebe. Mám moc život dát a mám moc ho zase přijmout. Takový příkaz jsem dostal od svého Otce.⁽²³⁾*

Předsevzetí

Pane, dej mi sílu, abych ji zcela využil ve prospěch těch, kteří jsou kolem mě, a ukázal jim Tvou dobrotu svou oddaností a obětavostí.

* Pane, dnes obětují mnoho úkonů lásky v sebeovládání za arcibiskupy, biskupy a pastýře Tvé Církve

* Ježíši, Dobrý pastýři, dej, aby rodiny vždy důvěrovaly v Tebe.

⁽¹⁹⁾ Jan 10,14;

⁽²²⁾ Jan 16,10;

⁽²⁰⁾ tamt.;

⁽²³⁾ Jan 10,17-18

⁽²¹⁾ srov. Jan 17,3;

BERENGARIOVO VYZNÁNÍ VÍRY O PODSTATĚ EUCHARISTIE

Já Berengarius srdcem věřím a ústy vyznávám, že chléb a víno, které se kladou na oltář, se skrze tajemství svaté modlitby a slova našeho Spasitele podstatně proměňují v pravé oživující tělo a krev Ježíše Krista a po proměnění jsou pravým Kristovým tělem, které se narodilo z Panny Marie a viselo na kříži a které sedí po pravici Otce, a v pravou krev, která se vylila z něho, a to ne pouze skrze znamení a sílu svátosti, nýbrž ve své přirozenosti a pravé podstatě, tak jak je to stručně obsaženo a já to čtu a vy to chápete. Tak věřím a proti této víře nebudu dále učít. V tom ať mi pomáhá Bůh a toto svaté Boží evangelium.

Pozn: Berengarius byl původně odsouzen Lvem IX. na koncilu v Římě 1050 za své bludné učení, které na koncilu v Římě 1079 před Řehořem VII. odvolal a slavnostně se zavázal, že bude zastávat pravé učení.

Denzinger 355 (298)

Eurasijství

Rozpad východního bloku i samotného Sovětského svazu vyvolal značný otřes u všech, kteří si zakládali na velmocenském postavení Moskvy, a tak není divu, že usilovně hledají náhradní řešení. Na jedné straně skončil ideologický monopol KSSS, na druhé straně se tím otevřela možnost hledání jiných mocenských platforem, než jakou představovala strana opírající se o dialektický materialismus. Náboženství pokládané 70 let úředně za opium lidstva, nejen že z lidského vědomí nevymizelo, ale jeho zcela pochopitelná renesance může být pojata nikoliv jako brzda, ale jako podpora nových ideologických výbojů. Po dlouhodobém monopolu jedné strany vyrůstají nové politické směry. Mocenské kliky jsou si vědomy, že se dlouhodobě bez vhodného ideologického zájmu neobejdou, a tak mají největší šanci ti vůdčové myšlení, kteří zaimponují jak mocenským strukturám státního aparátu a pravoslavné církve, tak i širokým masám. Jedno z takových neúspěšných hnutí je eurasijství, které nám přibližuje ve svém článku Paul Roth. Mesiánské rysy tohoto hnutí budí vážné obavy jak pokud jde o znovuprobuzení vojenských jestrábů, tak pokud jde o vážné ohrožení současného ekumenického úsilí.

Eurasie je z geografického hlediska největší pevnina zeměkoule, která kromě území dnešního Ruska zahrnuje také Indii a Čínu. Světónázorově-politické hnutí „eurasijství“ vzniklo ve 20. letech minulého století mezi ruskými emigranty v zahraničí. Vychází z přesvědčení, že Rusko se vyvinulo vzájemným průnikem evropských a asijských prvků. Ve 30. letech nehrálo již eurasijství v diskusích o ruských

dějinnách žádnou roli. Po rozpadu Sovětského svazu v dubnu 2001 nabyla v Moskvě tato idea znovu na významu a dala vznik hnutí Eurasie. 1. března 2002 se v Moskvě konala konference, na které bylo rozhodnuto proměnit hnutí Eurasie na politickou stranu. Ta byla založena 30. května 2002.

Vedoucí roli na dalším rozvoji novoeurasijství hrál a dále hraje Alexander Dugin (*1962). Varuje Rusko před přizpůsobováním

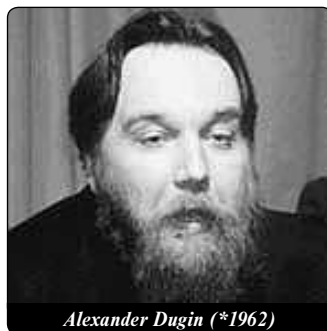
Západu a dává rady pro budoucí ruskou politiku. Vedle něho existuje blok „Velké Rusko – eurasijský svaz“. V dumě zatím není zastoupen, ale jsou v ní poslanci, kteří jsou jeho zastánci, např. Vached Nijasov.

Ideje eurasijství

Dugin jmenuje tři otce eurasijství: jazykovědce a filozofa Nikolaje Sergejeviče Trubeckého (1890–1938), ideologa Piotra Savického (1895–1968) a právníka Nikolaje Alexejeva. Trubeckoj je pro něho eurasijec číslo 1. V občanské válce stál na straně bílých a emigroval v roce 1919 na Západ. Jeho kniha „Evropa a lidstvo“ rozhodujícím způsobem podporovala tehdy i později teorii eurasijství. Základní myšlenkou knihy je dualismus civilizace. Mluví o agresivním pojetí románsko-německé civilizace, která usiluje o všeobecnou platnost. To je „totalitární“ model, který je nutno zavrhnout. Národy a kultury se musí přes svou komplikovanou rozdílnost spojit k osvobozujícímu boji. Trubeckoj vidí možnost takového boje v Eurasii, ve které přisuzuje Rusku zvláštní

roli. V Rusko-Eurasii vidí hlavní předpolí proti románsko-německé Evropě.

Ve své knize „Dědictví Džingischána“ zastává tezi, že Mongolové vytvořili základ státu s mongolsko-eurasijskou civilizací. Tatarsko-politickou misi pak převzala Moskva. Nejdříve to byla „Svatá moskevská Rus“. Jedinečnost Moskvy spočívá v tom, že přidělila mezi Slované zvláštní roli Velkorusům. Místo tatarského jha (1240–1452) nastoupilo „románsko-německé jho“, které začalo Petrem Velikým a trvalo až do revoluce 1917. Panství Sankt-

Alexander Dugin (*1962)

-Petrohradu bylo pro Rusko katastrofou v tom, že se otevřelo Západu a s tím spojené sekularizaci eurasijské cesty. Revoluce se vrátila k lidovému duchu proti románsko-německému jhu, k návratu do dřívějších dob. Ale v revoluci se projevila západní složka, kterou eurasijci vidí v „židovsko-zednářském spiknutí“. V podstatě byli tradicionalisté pravoslavní křesťané vlastenci. Není náhodou, že kritikové označují eurasijce jako „pravoslavné bolševiky“.

Za státní formu budoucnosti označil Trubeckoj „ideokracii“. Ta vzniká „svobodnou“ volbou, je imperativem historického kolektivu, který má za úkol uskutečnit věčnou moc. V ideokracii je nejdůležitější vytvořit hospodářské a státní instituce podle ideálních principů. Nad pragmatismem a technickou efektivitou musí převládat etika a estetika: Trubeckoj mluví o ideokracii osvícené křesťanstvím, je to sen o „pravoslavně ideokratickém impériu“.

Savickij připojuje své teze z geopolitického hlediska. Geopolitika zkoumá vztahy mezi politickými danostmi a prostorem. Pro politiku v Třetí říši to byl Karl Haushofer, který byl zneužit pro nacistické cíle. Savickij ho uvádí mezi svými prameny a zdůvodňuje z geopolitického hlediska opodstatněnost eurasijství a v tomto historickém procesu přisuzuje zvláštní význam Rusku.

Alexejev formuloval teze o právu a zákonodárství v ruském státě. Odmítá západní liberalistické teorie právního státu. To, co staví proti nim, je však spíše jen utopie. Podle něho není důležité právo, ale pravda.

Jako znalec ruských dějin uvádí četné argumenty. Podle jeho obrazu Evropy je to zvláště Francie a Německo, které ohrožují Rusko. Do tohoto obrazu mu dobře zapadá Hitlerovo přepadení Sovětského svazu a je pro něho jako erurasijce zcela pochopitelné úsilí o rozšíření sovětské moci směrem na Západ.

Alexander Dugin

Rozpad Sovětského svazu a ztráta velmocenské pozice a mocenského vlivu v Evropě uvrhla mnoho sovětských občanů do zmatku a bezradnosti. Demokratické struktury, podle kterých by se mohli orientovat, nebyly k dispozici. V Rusku začala vznikat politická hnutí a strany, které se utápěly v politických frázích a měnily své politické vůdce. Jedinečně konstantní zůstala Komunistická strana Ruské federace, která mohla hrát rozhodující úlohu při všech volbách. Volalo se po „silné ruce“. Politická orientace směřovala k ruskému národnímu patriotismu, který našel odezvu i v ruském patriarchátu. Od voleb v roce 2003 má prezident Putin co do činění s „hodnou“ dumou, která mu uložila, aby ve zmatku udělal pořádek.

Objevení se Alexandra Dugi-
na je příznačné pro politický chaos v Rusku. Dugin se narodil roku

SMUTNÝ STAV NĚMECKÉ BIBLISTIKY

Klaus Berger si stěžuje, že na německých vysokých školách se sotva najde profesor pro Starý a Nový zákon, který by ještě věřil, že Písmo svaté je Boží slovo. Většina z nich pokládá obsah Písma za legendy. „Když se někdo učí, že andělé neexistují, znamená to nepřijatelné omezování skutečnosti.“ Podle jeho názoru jsou všechna evangelia schopna obhájit svůj obsah před soudem. Autoři těchto knih podstoupili pro jejich obsah mučednickou smrt. Nikdo se nenechá mučit za to, co si pouze vymyslel. Podle něho nemá trvalé panenství Pany Marie nic společného s řeckou mytologií, ve které se bozi dopouštějí manželské nevěrnosti. Doporučuje profesorům, aby nejen mluvili o Bohu, ale také s Bohem. To je předpokladem jejich věrohodnosti.

1962. Jeho otec byl důstojníkem, opustil však rodinu, když měl Dugin 3 roky. Jako mladík studoval na institutu letectví, ale ukončil studium po třetím semestru. Vyučoval pak jako domácí učitel angličtinu a francouzštinu.

Po roce 1980 se připojil k podzemní organizaci „Černý řád SS“ pod vedením Jevgenije Golovina. Golovin platí za ideologa ruské pravice. Dugin v něm vidí svého učitele.

R. 1989 založil Dugin historicko-ideologické centrum pro formování duchovní a intelektuální elity. Z toho vznikla Arktogeja - historicko-náboženské sdružení. Arktogeja znamená „Severní země“ a zahrnuje Severní Ameriku, Eurasii a severní Afriku, vede mezinárodní internetové stránky a je vydavatelstvím Duginových knih.

Koncem 80. let dostalo hnutí kontury „novoeurasijství“. Dugin pracoval v letech 1990 až 1992 v tajných archívech KGB a seznámil se s myšlenkami národního socialismu. Ve svých článkách horoval pro renesanci panslavismu. Aby odtrhl Rusko od Západu, převzal také slavjanofilské ideje.

Od roku 1990 udržuje Dugin kontakty s předsedou Komunistické strany ruské federace Genadijem Andrejevičem Sjuganovem, který zcela převzal teorie neoeurasijství. To je zřejmé z jeho knih. Podle Sjuganova se Rusko nachází v centru samostatné civilizace, která soupeří se západní civilizací vedenou USA. Dugin se dívá na jeho stranu nikoliv jako na komunistickou, ale levicově eurasijskou. Vstoupil do nacionálně bolševické strany „Limonka“ a měl průkaz č. 2. Vedl také rádio „Finis mundi“. To mu dalo možnost šířit své ideje.

R. 1998 se dostal do sporu s Limonovem a stranu opustil. V roce 2001 se vyjádřil, že Putinova vláda znamená vítězství eurasijské myšlenky.

Jeho geopolitika je koncepcí životního prostoru shodná s politikou německého rasismu

a má přispět rozhodným způsobem k dalšímu rozkvětu eurasijství. Je vynálezcem, tzv. „konspirologie“, která se pokouší nově interpretovat dějiny lidstva. Rozlišuje mezi civilizací moře a civilizací pevniny, které spolu bojovně soupeří. Podle Dugina začal konflikt mezi „atlantismem“ a „eurasijstvím“ již ve starém Egyptě.

V aplikaci této teorie na současnost jsou hlavním představitelem civilizace moře USA a Rusko je představitelem civilizace pevniny a tyto státy jsou v nepřátelském vztahu. USA šíří své ideje pod pláštěm globalizace a přenáší tak své ideje na celý svět: svůj liberalismus, kapitalismus a materialismus. Západoevropská kultura je nebezpečnou součástí civilizace moře, atlantismu. Rusko musí tuto kulturu rozhodně odmítat. V tom je zajedno s nacionálním bolševismem i komunismem.

Dugin a náboženství

Ve své řeči „Ruská pravoslavná církev na území Eurasie“ na Šestém ruském světovém kongresu v prosinci 2001 vyzvedl Dugin jednoznačnou úlohu ruské pravoslavné církve v dějinách Ruska. Také v těžkých dobách svých dějin se ruský národ obracel na pravoslavnou církev. Eurasijská civilizace je totožná s pravoslavnou civilizací. „Pravoslaví je pro nás Rusy základem našeho historického smyslu.“

Počínaje scholastikou a středověkem propadl katolicismus racionalismu. Z toho následoval individualismus, pragmatismus,

přednost soukromých zájmů před celospolečenskými a slepá víra v pokrok. Křesťanství se rozdělilo a rozdíl mezi Východem a Západem přetrvávají dodnes. Sekularizace Západu podpořila a postavila do popředí individualistický liberální kapitalismus. Sekularizace Východu přinesla jiné výsledky: extrémní formy kolektivismu a socialismu. Eurasie, která se vášnivě hlásí k pravoslaví, ukazuje na to, že východní křesťanství a zvláště ruské pravoslaví jsou dědici křesťanství.

Ve své řeči řekl: „Bez ruské pravoslavné církve není podle mého názoru Eurasie možná. Její místo v Eurasii je ústřední.“ Na zakládajícím kongresu strany Eurasie v květnu 2002 v Moskvě hovořil Antonín Iljin, sekretář oddělení moskevského patriarchátu pro vnější vztahy. Ten mezi jiným řekl: „Eurasijství je výrazem pravoslavné, nacionální, vlastenecké ideje a může počítat se stoletým trváním.“ A dále: „Ruská pravoslavná církev je připravena spolupracovat se stranou Eurasie.“

Za představitele křesťanství pokládá Dugin výlučně pravoslaví. Ke katolicismu se staví krajně odmítavě jako k původci rozkolu. V západní části Ruska, Ukrajině a Bělorusku vedl vliv katolicismu k tomu, že pravoslavní věřící jsou údajně diskriminováni.

Za tradiční náboženství Ruska pokládá ve smyslu zákona o náboženství z roku 1997: pravoslavné křesťanství, islám, buddhismus a židovství. Metropo-

lita Jan z Petrohradu napsal v r. 1995: „Jsme svědky široké expanze okultismu, katolicismu, protestantské hereze a sekt, jejichž cílem je postupná kolonizace ruského národa.“ Nejvyšší islámský mufti Talgat Tadšuddin označil zakládající kongres strany Eurasie jako ideologii k záchraně a znovuzrození Ruska jako světové velmoci. A odsoudil expanzi katolicismu v Rusku a náboženský extremismus v islámu. Také buddhistický lama podpořil ideje kongresu, stejně jako Adolf Šajevič, vrchní rabín Ruska, který hovořil o nutnosti nového politického řádu na základě ideologie strany Eurasie.

Eurasijská utopie

Dugin tvrdí stále znovu, že eurasijství je vědecky prověřený kulturně politický použitelný koncept pro budoucnost. Pokládá ho za dokonalou logickou ideu „našeho národního ducha“, cíl multipolárního světa a způsob, jak čelit nadvládě USA. Jinak hrozí světu třetí světová válka. Hovoří v této souvislosti o katolickém expansionismu. Katolicismu symbolizuje Evropu, zatímco pravoslaví symbolizuje Rusko. Dugin vyzývá Rusko, aby si uvědomilo svou planetární odpovědnost a našlo odpověď na věčně agresivní Západ. Rusko musí vystoupit jako osvoboditel Evropy a zakladatel eurasijského federalismu. Jde nikoliv o vytvoření státu, ale blokového systému eurasijské civilizace.

Zastánci eurasijství nejsou proti americkému lidu, ale proti americké agresi, která vnucuje světu své americké hodnoty.

Duginova strana chce jako „sociální strana“ vytvořit „nový socialismus“. Hospodářství je podle něho druhořadé. Materiální cíle je třeba obětovat vyšším zájmům. Eurasijství je podle něho předurčeno k triumfu za hlavní duchovní zbran ruského boje a ruského vítězství.

Podle Paul Roth: Eurasismus in Rußland, in Stimmen der Zeit 7/2004

PAPEŽ PIUS XII. (47)

Neodkázali mě do kláštera, nýbrž na golfové hřiště, a tam mi ho ukázali: „Tamhle ten v šedých flanelkách a pulovru, který se právě rozbíhá k ráně.“

Bylo mi už dávno jasné: Američané jsou omlazujícím prvkem v římské církvi a také ve Vatikánu. Jsou nezatiženi. Mají v sobě něco výbojného. Jsou plni osvěžující bezstarostnosti, a pokud jde o šíření věčné pravdy, dokážou to vyjadřovacími prostředky naší moderní doby.

Mezi římskými obyvateli, kteří jsou zvyklí na jiné duchovní výchovné metody, koluje o jejich seminaristech přísloví: Americkým chovancům je dovoleno všechno kromě překážkového běhu přes kostelní lavice.

XX.

48 metrů dlouhá, 15 metrů široká, 18 metrů vysoká Sixtinská kaple je dnes potažena zeleným kobercem. Sál, který nepotřebuje žádné architektonické ozdoby. Zde si turisté, kteří přijeli ze zámoří, lehají na záda na zem, aby mohli pozorovat stropní malby – this most famous paintings by Michelangelo –, aniž by si vykroutili krk. V tomto prostoru byl před více než třinácti lety Eugenio Pacelli zvolen papežem – jako Pius XII. Ve třech hlasovacích kolech 62 kardinálů tvořícími konkláve. Šest hodin musel tehdy čekat na Petrském náměstí dav – hlava na hlavě, až bílý kouř z komína oznámil šťastně provedenou volbu. Černý kouř by byl jinak znamenal: nebylo dosaženo většiny hlasů; volební listky, které nevedly k výsledku, byly svázané a spáleny s hrstí vlhké slámy.

Bylo to dosud nejkratší konkláve v papežské historii. To nejdelší, v roce 1271 ve Viterbu, trvalo překvapujících osmáct měsíců. V roce 1939 však

trvalo všeho všudy jen osmáct hodin.

Nevzhledná kamna, z nichž vedl komín – 15 metrů dlouhá hliníková roura, stála v levém rohu kaple poblíž vchodu. Podél stěn bylo 62 růžově potažených sedadel pro 62 voličů. Nad každým tímto kardinálským sedadlem fialově růžový baldachýn. Před každým kardinálským sedadlem pak fialově růžový stoleček. Na něm bílý kalamář, bílá svíčka, hromádka bílých lístků. Před oltářem stál stůl, na němž se konalo odevzdávání hlasovacích lístků. Ve třech různých velikostech ležela připravena dlouhá roucha a pantofle pro nového papeže. Neboť kdo by mohl předem říci, zda vyvolený bude velký, malý, hubený nebo korpulentní, když maršálek konkláve, vévoda s koží bradkou Ludovico Chigi Albani del Rovere, v tradičním kostýmu ze 16. století, s tuhým krejzlíkem a ozdobně opásaný kavalírským kordem, zamkl oněch dvašedesát shromážděných v konkláve? Dveře byly zabezpečeny. Dokonce i telefonní vedení bylo přerušeno.

Takto hermeticky uzavřena od vnějšího světa se měla provést volba.

Každý kardinál musel jméno své volby změněným písmem zapsat na hlasovací lístek, lístek pak poskládat do záhybů a uzavřít tajnou pečeti. Potom jmenovitě vyvolán se zdvihl jeden po druhém ze svého místa, zvedl pro všechny viditelně zabezpečený lístek mezi palcem a ukazováčkem do výšky, krácel až před oltář, aby tam latinsky pronesl přísednou formuli:

„Dovolávám se svědectví Krista, který mě bude soudit, že volím toho, o kterém věřím, že je to on, jenž by měl být podle Boží vůle zvolen.“ Poté nechal sklouznout lístek do kalicha sloužícího jako volební ur-

na. Když přišla řada na Eugenia Pacelliho, aby předstoupil, naražil kardinál státní sekretář nohou o poslední schod a zřítel se k zemi. Ležel tam natažený na zemi pod obrazem Posledního soudu. Bylo to, informoval později jeden svědek, jako by úpěnlivě prosil Božského Soudce, aby povolání, které se právě ztěžka pokládalo na jeho útlá ramena, od něho odňal. Když se zdvihl, ještě pádem omráčený, a vrátil se na své místo, byl zvolen. Venku na Petrském náměstí volali Římané: „Chceme papeže z Říma! Papeže z Říma!“ Dostali ho.

Vzpomene si Pius XII. při třináctém výročí své korunovace při vstupu do Sixtinské kaple na tyto okolnosti svého zvolení? Když se průvod zastaví, setrvá papež, podoběn soše, pod obrazem prvního člověka na světě – obrovského nahého Adama od Michelangela, kterému Bůh, zahalený oblaky, vdechuje život.

Yusumasa Matsudaira, šikmooký, malý velmistr-ceremoniář japonského císaře, kterého poznávám mezi čestnými hosty v kapli, přišel proto, aby zde hledal vzor nového ceremoniálu pro odbožštěného Tenna; hledí na papeže a na malbu Boha Otce i na Adama a na čele má přitom zřetelně napsanou myšlenku: Je teď tato postava ve zlatě a bělosti na sedia gestatoria podobnější Bohu, nebo člověku?

Jako opuštěný tyčil se papež mezi nebem a zemí, mezi Bohem a lidmi, mezi podlahou Sixtinské kaple, vyloženou kameny do ornamentů, a jejími klenutými stropními freskami.

Dvanáct sedíariů se dá opět do pochodu.

Jeden z nich, šarlatově rudě oděný, mě přivedl na poslední volné místo. Kolem mě jsou fraky diplomatů, uniformy řádů, sutany duchovních, černé krajkové závoje dam. Nejsou to už tváře Weizsäckera, Ribbentropa, Ciana, Myrona Taylora. Čas

těchto mužů už pominul. Ale on, papež, zůstal. A zůstaly výčitky: Papež držel s fašisty! – Papež se jednoznačně nepřimluvil za mír! – Papeži chyběla silná rozhodnost jeho předchůdce! – Všechna tvrzení, která by mohl Pius XII. lehce vyvrátit.

Ale papež mlčí – stále ještě mlčí.

Pročpak pořád nechává mluvit jen ty druhé?

Sedia gestatoria je odstavena.

Papež vstoupí před oltář, setrvává ve zbožném rozjímání, zcela ponořený v modlitbu. Je to svým způsobem něco extatického, paže do kříže rozepjaté, hlavu široce rozevřenými očima zakloněnou dozadu.

Na oltáři je zřejmě kvůli zvláštní oslavě dnes natažen gobelín znázorňující Krista, jak předává Petrovi klíče od nebe, symbol jeho nástupnictví na zemi. Ale oči papeže jsou upřeny na jiný obraz, který bere dech, na kadidlem a čoudem svíček ztemnělé pozadí obrazu; Michelangelo na něm pracoval pět roků, až musel být téměř donucen k jeho dokončení papežem Juliem II.; příliš obnažené odhalené postavy na obraze nechal klášterně přísný papež Pavel IV. přemalovat závoji. Papež se v den svého třináctého výročí korunovace dívá na Poslední soud, jeden z nejsilnějších obrazů, které lidské ruce vytvořily.

To, co papeže před tímto pochmurným pozadím tísní, je asi víc než tíha jeho slavnostních rouch, víc než zodpovědnost jeho úřadu. Najednou myslím, že vím, proč se papež, podezříváný a obviňovaný, zřiká toho, aby se před lidmi bránil: protože poslední slovo ještě není vyřčeno. Protože on sám je zodpovědný Bohu. Protože očekává rozsudek z úst Soudce, který je zde, na tomto obraze zobrazen proti všem tradicím bez vousů a mladistvých. Atletický Kristus odděluje dobré od zlého, pravé od falešného, světlo od temnoty.

(Pokračování)

**DUCHOVNÍ CENTRUM SV. FRANTIŠKA Z PAULY
NA VRANOVĚ U BRNA – PROGRAM NA ROK 2005**

☎ 541 239 264; Vranov u Brna 7, 664 32;

e-mail: dc-vranov@katolik.cz; www.dc-vranov.katolik.cz

Duchovní obnovy pro:

* **MLÁDEŽ HLEDAJÍCÍ SVÉ ŽIVOTNÍ POVOLÁNÍ** – P. ThLic. Pavel Havlát OM, S. M. Zdislava Nosková OSF (vždy od 9³⁰ do 17⁰⁰ hod.) 8. 1. ● 12. 2. ● 19. 3.; na Petrově 9. 4. ● 7. 5. ● 11. 6. ● 1. 10. ● 12. 11. ● 10. 12.; dvě prázdninová setkání od 1. 7. (večer) do 5. 7. (ráno) nebo od 11. 7. (večer) do 15. 7. (ráno) * **ŽENY A MATKY** od 2. 6. (večer) do 5. 6. (oběd) – P. Mgr. Dr. Ing. Pavel Konzbul * **MANŽELE** od 28. 4. (večer) do 1. 5. (oběd) – P. ICLic. Karel Moravec * **SENIORY, NEMOCNÉ A INVALIDNÍ** od 3. 4. (večer) do 6. 4. (oběd) – Mons. Josef Žák * **MARIÁNSKÉ CITILE** od 15. 5. (večer) do 20. 5. (oběd) P. Pavel Havlát OM * **TERCIÁŘE A PŘÍZIVCE** – sv. Františka z Assisi „Rok Eucharistie ve škole Ducha Svatého“ od 22. 5. (večer) do 27. 5. (oběd) – P. Augustin Šváček OFM Cap.

Cykklus katechezí „Návraty ke kořenům“ – S. M. Zdislava Nosková OSF:

* **SETKÁVÁNÍ** – 13. 1. ● 10. 2. ● 10. 3. ● 14. 4. ● 12. 5. ● 9. 6. ● 13. 10. ● 10. 11. ● 1. 12. (vždy od 17³⁰) * **DVĚ DUCHOVNÍ OBNOVY** – 13. 2. a 13. 11. vždy (9–16 hod.) * **TROJÍ BDĚNÍ** v kostele Narození Panny Marie (21–23 hod.): **Velkopáteční** – 25. 3.; **Svatodušní** – 14. 5.; **Adventní** – 26. 11. * **EXERCICIE PRO KNĚZE** od 14. 8. (večer) do 20. 8. (ráno) – P. Ladislav Heryán SDB ● od 5. 10. (večer) do 8. 10. (večer) – „Seběpřijetí“ – Dr. Max Kašparů ● od 13. 11. (večer) do 19. 11. (ráno) 2. týden igaciánských exercicií „Poznat, milovat a následovat Krista“ – P. František Lízna * **EXERCICIE PRO ŘEHOLNICE** od 17. 4. (večer) do 23. 4. (ráno) – O. biskup Karel Herbst SDB ● od 21. 8. (večer) do 27. 8. (ráno) – P. Jakub Berka OPraem ● od 16. 10. (večer) do 22. 10. (ráno) – P. Pavel Havlát OM **IOPAKOVÁNÍ!** exercicií „Znovu začít o Krista“ * **FORMACE – předkandidátky** – 14. 1. ● 11. 2. ● 4. 3. ● 1. 4. ● 6. 5. ● 3. 6. ● 2. 9. ● 7. 10. ● 4. 11. – PhDr. Miloslav Kotecký * **posulantky**: 26. 2. ● 18. 6. ● 3. 9. ● 19. 11. ● **juniorky**: od 23. 6. (večer) do 26. 6. (oběd) * **STÁLÁ FORMACE – sestry do 40 let**: od 10. 8. (večer) do 13. 8. (oběd) ● **sestry do 60 let**: od 3. 11. (večer) do 6. 11. (oběd) ● **sestry nad 60 let**: od 2. 5. (večer) do 5. 5. (oběd) ● **sestry představené a formátorky**: od 4. 12. (večer) do 7. 12. (oběd).

Uzávěrka přihlášek vždy 14 dní před zahájením akce! ● Od 1. 1. 2005 jsme plátcí DPH, ceny budou navýšené o daň z přidané hodnoty. ● Ubytovaní v 1, 2, 3, 4lůžkových pokojích; ceny: 300; 200; 150; 120 Kč za osobu a noc ● Strava 150 Kč za osobu a den. ● Pronájem sálu na akci: velký 1 000, malý 500 Kč. ● **SPOJENÍ**: z Brna Králova Pole autobus MHD č. 43, z Brna Husovic autobus MHD č. 57 (v Soběšicích navazuje 43), z Kuřimi IDS linka 310.

Lipový kříž – společnost pro kulturní identitu ve spolupráci s pražskou pobočkou **Unie křesťanských pedagogů** vás zve na přednášku **PhDr. Radomíra Malého: KAPITALISMUS, SOCIALISMUS A KATOLICKÁ SOCIÁLNÍ NAUKA**, která se bude konat v **úterý 1. února 2005 v 18 hodin** v kavárně Křesťanského domova mládeže u sv. Ludmily, Francouzská 1, Praha 2. V rámci tohoto filosofického-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

OPRAVÍM A NAPATINUJI sádrové, dřevěné sošky, kříže. Mgr. Olga Dušková, Sekaninova 34, 128 00 Praha 2, tel. kontakt: 224 937 962, 737 508 659.

REHABILITACE PAGANINIHO

Kardinál Bertone z Janova rehabilitoval Paganiniho. Tento skladatel a houslový virtuóz nemohl být křesťanský pochován, protože vedl výstřední způsob života. Kardinál uvedl tyto skutečnosti na pravou míru v úvodu knihy o Paganinim a označil postoj k hudebníkovi za výsledek tehdejšího romantického kulturního klimatu.

OSTATKY UCHRÁNĚNY

Při požáru baziliky v Goa v Indii zůstaly ostatky sv. Františka Xaverského neporušeny. Požár zničil především ubikace kněží a s nimi také počítačové vybavení a knihovnu.

Liturgická čtení

Neděle 23. 1. – 3. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 8,23b–9,3

Ž 27(26),1.4.13–14

Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)

2. čt.: 1 Kor 1,10–13.17

Ev.: Mt 4,12–23

nebo votivní mše „Za jednotu křesťanů“:

1. čt.: Dt 30,1–4

Jer 31,10.11–12ab.13cd+14b

Odp.: srov.10c (*Pane, shromáždí svůj rozptýlený lid! Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: 1 Kor 1,10–13

Ev.: Mt 18,19–22

Pondělí 24. 1. – památka sv. Františka Saleského

1. čt.: Žid 9,15.24–28

Ž 98(97),1.2–3ab.3cd+4.5–6

Odp.: 1a (*Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci.*)

Ev.: Mk 3,22–30

Úterý 25. 1. – svátek Obrácení sv. Pavla

1. čt.: Sk 22,3–16 nebo Sk 9,1–22

Ž 117(116),1.2

Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mk 16,15–18

Středa 26. 1. – památka sv. Timoteje a Tita

1. čt.: 2 Tim 1,1–8 nebo Tit 1,1–5

Ž 96(95),1–2a,2b–3.7–8a.10

Odp.: 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech.*)

Ev.: Lk 10,1–9

Čtvrtek 27. 1. – nez. pam. sv. Anděly Mercuriové

1. čt.: Žid 10,19–25

Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6

Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)

Ev.: Mk 4,21–25

Pátek 28. 1. – památka sv. Tomáše Akvinského

1. čt.: Žid 10,32–39

Ž 37(36),3–4.5–6.23–24.39–40

Odp.: 39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)

Ev.: Mk 4,26–34

Sobota 29. 1. – nez. sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Žid 11,1–2.8–19

Lk 1,69–70.71–72.73–75

Odp.: 68 (*Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele, neboť navštívil svůj lid.*)

Ev.: Mk 4,35–41

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 23. 1.	PO 24. 1.	ÚT 25. 1.	ST 26. 1.	ČT 27. 1.	PÁ 28. 1.	SO 29. 1.
Antifona	1028	1734	1286	1722	1091	1734	1666
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1734	1286	1723	1091	1734	1666
Antifony	1030	1046	1286	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	813	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1735	1287	1724	1095	1735	1668
Antifona k Zach. kantiku	690	1735	1287	1290	1095	1292	1669
Prosby	1033	1724	1675	1724	1095	1724	1655
Záv. modlitba	690	1285	1287	1290	1291	1292	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	792	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1287	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1288	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	690	1054	1287	1084	1100	1116	1131
Nešpory:							
Hymnus	1024	1039	1736	1286	1727	1101	1736
Antifony	1025	1040	1056	1289	1086	1102	1118
Žalmy	1025	1040	1057	1678	1087	1102	1118
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1737	1289	1730	1105	1737
Ant. ke kant. P. M.	689	690	1737	1289	1291	1105	1292
Prosby	1028	1043	1731	1681	1731	1105	1731
Záv. modlitba	690	690	1285	1287	1290	1291	1292
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Matice cyrilometodějská s. r. o. prodlužuje subskripci

Ti, kdo se k subskripci již v roce 2004 závazně přihlásili, jsou zaevidováni – prosíme, nepřihlašujte se tedy znovu!

Na počest 100. výročí narození a 20. výročí úmrtí univerzitního profesora ThDr. Bohumila Zlámala (1904 Oprostovice – 1984 Olomouc), zejména však s ohledem na mimořádný význam jeho díla vydává Matice cyrilometodějská s. r. o. pro širší veřejnost **PŘÍRUČKU ČESKÝCH CÍRKEVNÍCH DĚJIN**. Jedná se o stěžejní souhrnné dílo erudovaného autora, připravované celoživotní vědeckou činností (postupně 1947–1973), které ve své době mohlo vyjít jen neveřejně, tištěno rotaprintem, jako skripta v 15 svazcích.

Vydání připravované v MCM s. r. o. zachovává autentický text Zlámalův, šetrně přizpůsobený dnešní jazykové normě, podle autorovy periodizace, v klasické knižní úpravě, rozvržený do 8 svazků. Text je vybaven poznámkami a rozsáhlou bibliografií.

Pro pečlivé a důsledné zpracování bohaté faktografie je Příručka českých církevních dějin namnoze objevným čtením pro každého českého katolíka i nekatolíka, ale je vysoce užitečná i pro studenty, pedagogy – historiky, jimž může být objektivním doplněním selektivně založeného vzdělání z minulé doby a milosrdným „opravňováním oblíbených omylů“. V knihovných institucích Zlámalovo dílo představuje velmi žádanou doplnění stávající knižní nabídky v oboru církevní historie.

První svazek Příručky českých církevních dějin – Počátky latinského a slovanského křesťanství na Velké Moravě a v Čechách vyšlo před Vánocemi 2004, další svazky II. – VIII. vyjdou plynule v průběhu dvou následujících let.

Všechny svazky jsou brožované, formátu A5. Přibližné počty stran a subskripční ceny jednotlivých svazků: **I. – 360 str., 324 Kč; II. – 264 str., 238 Kč; III. – 392 str., 353 Kč; IV. – 392 str., 353 Kč; V. – 416 str., 374 Kč; VI. – 360 str., 324 Kč; VII. – 504 str., 454 Kč.** Cena rejstříků (VIII. svazek) bude stanovena až po zhotovení celého kompletu dle skutečného rozsahu. Cena v běžném prodeji bude po zhotovení jednotlivých svazků vyšší o knihkupeckou marži.

Subskripce se vztahuje na objednávku celého kompletu. Zájemci o publikaci nechť zašlou **do 31. března 2005** závaznou objednávku s vlastnoručním podpisem, kde uvedou svou plnou adresu a telefonický kontakt nebo e-mail. Pouze ti, kdo splní uvedené podmínky (objednávka celého kompletu a termín objednávky), obdrží jednotlivé svazky za subskripční cenu. Vždy po vydání obdrží zájemce příslušný svazek i s fakturou (neplatí se tedy předem).

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
147/2002
P.P.

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1